NEMZETÜNK SZOLGÁLATÁBAN MEGHALNI LEHET, DE ELFÁRADNI SOHA!

Megjelenik minden hó 15-én

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

46. ÉVFOLYAM 5. SZÁM | 2007. JÚNIUS | ÁRA: 240 Ft

Major Tibor

AZ EREDENDŐ BŰN: TRIANON!

Kettős évfordulóra emlékezünk most. *Nyolcvanhét évvel ezelőtt 1920. június 4-én kényszerült aláírni Magyarország a trianoni békeszerződést. És húsz évvel később Magyarország 1941. június 26-án belépett a szovjetellenes háborúba.* Szokás volt mondani, hogy a magyar elhatározás a Horthy-rendszer bűne, Hitler parancsa, vagy a kassai bombázás következménye volt. Ma már angol, amerikai, francia, német történetírók és tudósok állapítják meg, hogy 1941. június 22. számunkra június 26. *kizárólag a párizs-környéki békediktátumokból fakadt.* Európa és a nyugati kultúra ellen elkövetet eredendő bűn: Trianon, Versailles, St. Germain és Neuilly voltak. Innen indult ki minden rontás, gyalázat, bűn, gyűlölet, öldöklés, deportálás és bombaháború.

Magyarország nem Hitlerért, nem a rosenbergi faji-nacionalizmusért indult el a bolsevista-ellenes háborúban. *Menetelt egy nagy és hatalmas nemzet oldalán, amely Versailles ellen küzdött, hogy vele együtt Trianon ellen harcolhassunk.* Hol lehetett volna az ország kétharmadától megfosztott magyarság, amikor az újjáéledt Német Birodalom vasökle dörömbölt a békediktátumok poklának kapuin? Hová állhattunk volna, amidőn a románok 26 hadosztályt dobtak az antibolsevista frontra, hogy ezzel – *Hitler győzelme esetére* – biztosítsák maguknak Erdély és a Székelyföld visszacsatolását! Hová állhatott volna a magyarság, amely átélte Kun-Kohn Béla diktatúráját, amely tulajdonképpen a Trianont előkészítő tárgyalások szörnyűségeiből keletkezett.

Hogy ennek így kellett lennie azt nem a budapesti várban határozták el, hanem Trianonban és Versaillesban és, hogy mindennek így kellett történnie, azt nem *Adolf Hitler* döntötte el, hanem Kun-Kohn Béla és Szamuelly Tibor terrorja, amely *mindörökre* az antibolsevista ellenes világnézet oldalára parancsolta a magyarságot. Nem az urakat. Nem a földbirtokosokat. Még kevésbé a chorin-kapitalizmus iparbáróit. Odaparancsolta a magyar munkást, középosztálybelit, a parasztot, aki magyarul akart élni azon a magyar földön, amelyen sokszor kitagadott volt, de magyar lehetett.

1914. június 28-án dördült el a fegyver, amely kioltotta Ferenc Ferdinánd trónörökös és felesége életét, végzetes szerencsétlenséget zúdított nemzetünkre, hazánkra, az egész Európára. A végzetes ultimátum elküldésével megindult az első világháború, amelyben 65 millió katona vett részt és 760 milliárd aranymárkába került. Ausztria-Magyarország hétmillió katonát állított ki, a hadikiadásunk 85 millió aranymárka volt. Az elesettek összes száma körülbelül 10 millió. *A magyar hadirokkantak száma 150 000. Hősi halottainké pedig 700 000 fő volt.*

A világháború kirobbanásának körülményei ismeretesek. Egyedül a magyar állam szerepe került a valósággal ellentétes megvilágításba. A területrabló szerbek, csehek és románok ugyanis azt igyekeztek elhitetni a világgal, hogy a magyarok erőszakolták ki a Szerbia elleni osztrák-magyar hadüzenetet és ezért indokolt a magyarok büntetése, vagyis a történelmi Magyarország feldarabolása. Ezzel szemben a világháború után kiadott osztrák hiteles jegyzőkönyvekkel és a korona tanács eredeti irataival bizonyított tény, hogy az 1914. július 7-én Budapesten tartott magyar minisztertanácson a miniszterek egyhangúan helyeselték *Tisza* háborúellenes politikáját és megbízták őt, hogy minden befolyását vesse latba Bécsben a Szerbiának szabandó feltételek enyhítése érdekében. A háborút a korona tanácsban egyedül Magyarország képviselője, *Tisza István* miniszterelnök ellenezte a végletekig, és amikor leszavazták, határozottan leszögezte, hogy magyar miniszterelnöki minőségében soha nem járulna hozzá szerb területeknek a monarchia részéről történő annektálásához.

Közép-Európa összeomlását a párizs-környéki békeszerződések készítették elő. Ezek kuszálták össze a politikai, gazdasági és stratégiai helyzetet. *„Az igaz történetírás megköveteli, hogy valós történelmet írjunk! Még akkor is, ha ez egy kisebbségi rétegnek nem tetszik, vagy éppen fáj! Mert az összeomlás zavarait kihasználó, mai napig dicsőített cionbolsevista forradalmi kormány a határok megerősítése, védelme helyett nem akart katonát látni. Hadrendi beosztásunkból nem csak szélnek eresztette, hanem szó szoros értelemben szétkergette a világ legjobb katonáit – tájékoztat bennünket visegrádi Helm Árpád Vilmos trianoni tanulmányában (Szittyakürt 1993. jún.) – akik azután félrevezetve, leszerelve, fegyvertelenül, megfélemlítve, vezér nélkül kénytelenek voltak tűrni hazájuknak feldarabolását, önmaguk, családjuk kifosztását, otthonukból való kiűzésüket, megaláztatásukat, koldusbotra jutásukat. A háborúból, hadifogolytáborokból hazatérő katonáink otthon már csak fölfordulást találtak, a cionbolsevista komisszárok forradalmi győzelemről beszéltek nekik, amikor ők csak az elbukást, összeomlást látták. Nem értették meg, hogy kik ellen kell hazájukban harcolni, mikor tulajdonképpen mindenkinek sietni kellett volna ki a határok védelmére."*

Négy év véráldozattal telített hősi erőfeszítése – gyalázatos belső propaganda terjesztése következtében – napok alatt tört darabokra, *mert a patkányok szétrágták az arcvonal mögötti országrészeket.* A rothadt szagú liberalizmus hívei, ma is prófétának kiáltják ki Jászi Oszkárt. *Ezt a balkezes körúti doktrinert bízta meg Károlyi Mihály, hogy mikor a románok már kardcsapás nélkül Aradot is elérték, siessen oda a pesti „forradalmi" kormány nevében különvonaton és ajánlja fel nekik a Magyar Svájc gyönyörű tervét. Ez a kormány az ellenállásnak még a csíráit is leszerelte, a váradi kadétiskolát visszaparancsolta a Király-hágón épített állásaikból, Kassa fölött Margitfalváról is hazakergette a cseh légiónárusokkal küzdeni akaró honvédeket.*

A Nagy Francia Forradalom a legnagyobb belső káosz közben is győzni tudott kifelé seregeivel. A mi negyvennyolcas szabadságharcunk sem lett volna képes olyan hőstettekre, mint a következő év diadalmas tavaszi hadjárata, Windischgratz legyőzése, Buda visszafoglalása, Erdély felszabadítása, ha nem áll mögötte az egész Nemzetet a legmélyéig átható forradalmi láz. Károlyi Mihály körül összecsődült, nem hozzánk tartozó Jászi Oszkárok, Kunfiak, Diener Dénesek, Hatvaniak, majd a nyomukba betódult Kun Béla, Landler, Roth, Szamuelly, Pogány Korvin elvtársak „forradalma" már csak azért sem lehetett a Nemzet igazi forradalma – bárhogy ünneplik a liberálisok és a kommunisták úgy, mint az igazi szocialista forradalom előfutárát – mert rendes kardcsapásra sem volt képes. Pedig mennyivel több joga lett volna hozzá, mint a párszáz éves település múltra hivatkozó palesztinai araboknak, a majdnem ezerkilencszáz évvel ezelőtt megszűnt, és azóta is csak a szent könyveknek élő Izraelnek. Vagy a három millió írnek, kik a 19. század eleje óta tűzzel-vassal, bombarobbanással védekeznek a szigetre benyomuló angolok befolyása ellen. *Kevés népnek lett volna annyi igazi történelmi, erkölcsi, etnikai joga a végsőkig való ellenállásra, mint Attila örökségében, a Kárpátok medencéjében elhelyezkedő magyarságnak.*

Az első világháború végéig a Kárpátoktól körülvett medencét egészen a magyar állam töltötte ki. Ezért a trianoni békeszerződés, melyet a világháború győztes hatalmai Magyarországgal kötöttek, ennek az egész térségnek a mai napig tartó tragikus sorsát határozta meg. Formailag, a trianoni békeszerződés ugyan szerződés, mert ilyen formába öntötték, de *lényegében* egyoldalú rendelkezés, békediktátum, melyet a győztes hatalmak a legyőzött ellenfélnek ▶

▶ diktáltak. *Tartalmilag a szerződés legfontosabb rendelkezése a Kárpát-medence politikai feldarabolása.* A területi döntéssel az addig nemcsak földrajzilag, de politikailag is egységes Kárpát-medencét hét részre vágták. A központi fekvésű síkság nagyobbik felét meghagyták Magyarországnak, míg az ezt körülölelő, többnyire hegyes vidéket, valamint egyetlen tengeri kikötőt (Fiumét) hat más állam között osztották fel. Számokban kifejezve, a Magyarországgal társult és a trianoni szerződéssel ugyancsak elcsatolt Horvátország nélkül a Kárpát-medence, vagyis a tulajdonképpeni Magyarország területe 282,855 négyzetkilométer volt. Ebből Magyarországnak maradt 92,963 négyzetkilométer, azaz az összterületnek 32,8%-a, a többi 67,2%-ot elrabolták.

Magyarország, amely 1526-tól szabadsága védelmében annyit küzdött a Habsburg birodalom ellen, 1918–1920-ban felelőssé tétetett ennek a birodalomnak évszázados bűneiért, népeket elnyomó politikájáért. *Bocskay, Bethlen, Thököly, Rákóczi és Kossuth szabadságharcai után, miként jutott abba a tragikus helyzetbe, hogy szinte egyedül kelljen elviselnie a büntetést, amelyet a Habsburg-monarchiára osztottak ki.* Így került *Felvidék* a csehszlovák féregnyúlvány, *Bácska-Bánát* a Jugoszláviának elkeresztelt etnik és geográfiai mozaik állam, *Erdély* a legszentebb magyar föld Románia uralma alá. Erkölcsileg a legsúlyosabb kifogás alá *Nyugat-Magyarország* 4,026 négyzetkilométeres területének Ausztriához csatolása esik. *Soha a történelem folyamán nem volt még precedens arra, hogy két vállvetve egészen a szomorú végéig együtt harcoló szövetséges egyikének a másik testéből koncot dobtak volna oda.*

A világ-szabadkőművesség a világháború folyamán 1917 elején elérkezetnek látta az időt arra, hogy a jövő világtérképét megrajzolja az általa kidolgozott tervek szerint. Magyarország ebben a tervben nem várhatott semmi jót. *Tragikus, hogy az országban, még olyan világos fők is, mint Tisza, Andrássy, Apponyi, ezer más dologban láttak inkább államveszedelmet, mintsem a szabadkőművességben.* Magyarországon így szabadon garázdálkodhatott, a legszemérmetlenebb nyíltsággal vehetett intéző részt a szarajevói trónörökös meggyilkolásában, valamint a háború megindításában. *Egy ezer éves keresztény államiság veszte, s pusztulása adta meg ennek a vétkes mulasztásnak az árát.*

1917 tavaszán Párizsban a szabadkőműves kongresszuson *„a Nagy Oriens vezetősége, melyen az egyes államok főszabadkőművesei vettek részt, a legaprólékosabban kidolgozta a békeszerződéseket, az egyes államok határait, a győzteseknek juttatott koncokat, s a népszövetség tervezetét. A párizsi világlap, a Temps, mely egyben a francia külügyminisztérium sugalmazott lapja is, leközölte ennek a szabadkőműves kongresszusnak a lefolyását és határozatait, melyeknek reánk vonatkozó része csaknem betűről-betűre eszerint került be a trianoni békeszerződésbe." (Dr. Somogyi István: A szabadkőművesség igazi arca.)*

A megcsonkított Magyarország a világszabadkőművesség bűne! Magyarország felosztásán, szétdarabolásán a béketárgyaláson résztvevő ügynökeinek nem volt szabad változtatniuk. 1918. december 17-én az algíri szabadkőművesség teljes gyűléséről a *Neue Züricher Nachrichten* a következő tényeket közli: *„Algír négy páholyának szabadkőműves testvérei teljes gyűlésükből testvéri hódolatukat, s meleg szerencsekívánataikat küldik kiváló testvérüknek Wilsonnak ama szabadkőművesi tevékenységéhez, amelyet a háborúban a népek szabadsága és joga érdekében kifejtett."* Aulard testvér a szabadkőműves Le Pays-ben (1918. máj. 10.) arról tájékoztatott, hogy *Wilson az egész háborúban, s a békeügyben, mint a nemzetközi szabadkőművesség ügyvivője járt el.* Wilson tevékenysége szerinte nem volt egyéb, mint a szabadkőművesi laicizmus diadalra segítése és egy népszövetség létesítése, amely az egyházat helyettesíthette.

Sajnos, mi magyarok tudjuk, ma is minden csontunkban érezzük, hogy mit jelent az, amikor egy amerikai elnök a szabadság és az igazság érvényesítését követeli a kis népek védelme érdekében. Érezzük, már megpróbáltuk, hiszen rajtunk próbálták ki legelőször Európában.

A wilsoni békék következménye volt Közép-Európa atomizálása és ezen a területen a történelmi, politikai egyensúly megbomlása, a Benes és Masaryk által hirdetett nemzetiségi elnyomást hangoztató hazugságok alapján. „Szép" teljesítmény volt ez, mert az évszázadok tapasztalatai alapján, okos és kiművelt agyú államférfiak életművéből leszűrt alapigazságokat Masaryk és ügynökei 10 hónap alatt valóban annyira kiforgatták mivoltukból, hogy *Wilson elnök 1918 szeptemberében közölte Károly királlyal, hogy megváltoztatta nézetét, nem elégedhet meg a Monarchia népeinek önkormányzatával: a béke ára, Ausztria-Magyarország népeinek „önrendelkezési joga", ami a Monarchia felosztását jelentette.*

A *Népszövetség,* ez az ugyancsak *wilsoni eredetű remekmű,* a trianoni békének hazugságait védelmezte húsz esztendőn keresztül. Az Egyesült Államok nyomban a párizsi békediktátumok után megbuktatta Wilsont, és nem törődött többé a megnyomorított Közép-Európával. Az amerikai demokrácia mindig a béke és az úgynevezett emberi jogok jelszavaival fedezte a maga imperialista céljait és ugyanilyen hódításait. Az Egyesült Államok kialakulását, terjeszkedésének útját, épp olyan véres hódító háborúk jelzik, mint Angliáét, vagy Oroszországét. Texas, Kalifornia, vagy Új-Mexikó megszerzése, a maradék indián territoriumok könyörtelen bekebelezése, mind a „béke és az igazság" nevében történt. Ehhez nem kell keresztrejtvényt napjaink szánalmas arculata sem.

Az 1956-os Szabadságharcunkat követően a magyarság lejáratására ötven éve tervszerűen folytatott cseh-román-szerb propaganda elvesztette hitelét. A nemzetközi közvéleménynek a magyarsággal szembeni kedvező alakulása új helyzet elé állította a régi kisantant-koncepció elméleti és gyakorlati politikusait. Más utakat kellett keresniük a trianoni határok állandósítására.

A kisantant politikusok és közírók ruganyosabb része felismerte, hogy a magyarság ellen szórt rágalmakból könnyen lehet bumeráng, mely saját politikájuk diszkreditálásához vezethet. A gyűlölködő nyelvöltögetést baráti hanggal cserélték fel. Olyanok, kiknek soha sem volt egy jó szavuk a magyarsággal szemben, hírtelen a vele való összefogás és ennek természetes következményeként egy közép-európai konföderáció megvalósításának előnyeit hangoztatták.

Az ajánlatok lényege ugyanis mindig valamilyen föderációs, vagy konföderációs elképzelés, de úgy, hogy az a jelenlegi természet – és népjogellenes határokat ne bolygassa. Ebből következik, hogy a javaslatok ugyanazt a célt szolgálták, amit eddig a szidalmak: *a trianoni határok állandósítását.* A különbség csak abban van, hogy korábban ezt durva rágalmakkal támasztották alá. *Az 56-os szabadságharc* után a változott idők kívánalmainak megfelelően az egymásra utalás és megértés szirénahangjaiba burkolják. *A magyarság számára a föderáció megoldást csak akkor hozhat, ha nem állandósítja közigazgatási határok formájában a több millió magyart kisebbségi sorban tartó trianoni határokat.* Ezért, ha a Kárpát-medence egységéhez valamilyen föderáció vezetne, úgy ez nem lehet államok konföderációja, hanem csakis a Kárpátokon belül élő népek politikai határok nélküli, önkéntes „népföderációja" a medence közepén nyugvó súlyponttal, annak minden irányba erőt sugárzó, összefogó és védelmező vezetése mellett.

Az évezredes birtoklás és a lakosság nem vitatható többségének akaratából fennállott magyar állam külső erőbatalom által történt erőszakos megcsonkítása olyan erkölcsi és jogellenes cselekmény volt, melyekre jogok nem alapíthatók.

Jövőre szóló végleges rendezést célzó tárgyalások indulási alapja *nem lehet egy jogellenes állapot,* mint amilyen a trianoni *„jogszerzés"* volt. Az ilyen állapotot az idő legfeljebb tartósíthatja, de ha az érdekeltek nem hagyják jóvá, úgy *jogellenes marad mindvégig* és kedvező alkalommal megdönthető. *Ezért a „magyar kormányok" által megkötött úgynevezett „alapszerződések" nemcsak jogellenesek, de hazaárulásnak is minősülnek.*

Az elszakított területek magyarságának helyzete a lehető legnehezebb. Nekik a kommunizmusból való szabadulás még nem jelent szabadságot, csak egy más formájú elnyomást. Minden reményük a csonkaország magyarságában van. Joggal, mert ki segítse, ki értse meg őket, ki érezze át szenvedéseiket, ha nem a *vértestvér!*

Magyar állampolgárságot minden magyarnak a Kárpát-medencében!

HULLARABLÓK!

2007. május 2.-ra virradóra ismeretlen tettesek meggyalázták Kádár Jánosnak a Fiumei úti Nemzeti Sírkertben található hivalkodó síremlékét. A sírok márvány előlapját levették, a föld egy részét kihányták, a fémkoporsót kivágták és elvitték a nevezett csontjainak nagy részét a koponyával együtt. A Kádár felesége hamvait tartalmazó urnának is nyoma veszett.

Az ország jó érzésű lakossága megdöbbenve és felháborodva vette tudomásul ezt a kannibalizmusra emlékeztető cselekedetet.

A rendőrség 2 millió forint jutalmat tűzött ki a nyomravezetőknek.

Kádár János koponyájának eltulajdonítása előtt egyetlen hasonló esetet ismert a magyar kriminológia. Gróf Tisza István 1918-ban vált merénylet áldozatává. Az egykori miniszterelnök koponyacsontját 1983-ban, azóta is ismeretlen elkövetők vitték el a család sírboltjából. Az ő földi maradványait „természetesen" nem kereste a Kádáréhoz hasonló erőkkel a rendőrség.

A különböző televíziós csatornákon rögtön megszólaltak a legilletékesebb személyek. Thürmer Gyula – Kádár egyik legnagyobb rajongója és követője többek között pompás újratemetést követelt, míg Moldova György már odáig merészkedett, hogy nyilvánosan helyeselte a Kádár nevéhez fűződő akasztásokat.

Szögezzük le, hogy minden értelmes emberrel egyetértésben, mi is a leghatározottabban elítéljük a hullarablást, még akkor is, ha esetünkben egy tömeggyilkos földi maradványait gyalázták meg. Véleményünk szerint még egy tömeggyilkosnak is kijár, hogy annak rendje és módja szerint eltemessék. Ez a keresztény erkölcsiség, de akármilyen más erkölcsiség egyik alapvető követelménye. Mert még egy tömeggyilkosnak is voltak, vagy vannak hozzátartozói, szülei, gyermekei, akik legtöbbször nem tehetnek arról, hogy az illető mivé fajult.

Kádár János esetében ehhez talán csak azt fűznénk hozzá, hogy a Nemzeti Sírkertben található pompás emlékművével nem értünk egyet. Ott neki nincs semmi keresnivalója.

Talán engedélyezhetnék Thürmer Gyulának, hogy a nagy elődöt mondjuk a saját kertjében újratemethesse és reggelente nyugodtan hajbókolhatna a sír előtt. Ez senkit sem zavarna, sőt felőlünk még zarándokutakat is szervezhetne olyan elmebetegek számára, mint mondjuk Moldova György. Mindenki úgy szórakozik, ahogy tud.

***

Jó hatvan évvel ezelőtt nem ismeretlen tettesek, hanem nagyon is jól ismert judeobolsevista gonosztevők százával fojtogatták akasztófán, vagy lőtték homokzsákokra a nemzeti elkötelezettségű magyarság legjelesebb képviselőit, politikusokat, katonákat, vagy egyszerű tollforgatókat. Utána pedig az éj leple alatt máig ismeretlen helyeken kaparták el áldozataikat, megvalósítva ezzel az intézményesített hullarablás bűntényét. Csupán csak azért, mert az áldozatok meggyőződéses antibolsevisták voltak, és zavarták volna a „vörös paradicsom" megvalósítását.

Annakidején – ismert okokból – nem volt országos felháborodás és pénzjutalmat sem tűztek ki a tettesek nyomravezetőinek. Mindenki ismerte őket. Ők lettek az ország új urai. Ma pedig általában az ő leszármazottaik vezethetik (félre) továbbra is ezt az országot.

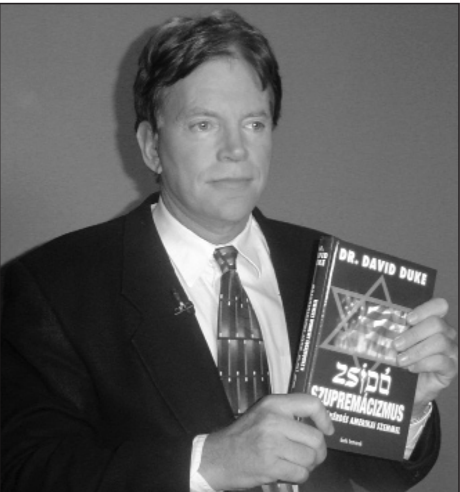
Úgy élték le életüket emberek ezrei ebben az országban, hogy soha sem tudhatták meg, hova is kaparták el titokban hozzátartozóikat. Sőt, nem egy hozzátartozót, szülőt, feleséget, vagy gyermeket, akiknek az égvilágon semmi közük nem volt a politikához – csak úgy mellékesen – szintén évekre, vagy akár egy évtizedre átnevelő táborokba csuktak. Lutz Gizella például 12 börtönévvel fizetett azért, mert két hétig volt Szálasi Ferenc felesége. Lutz Gizellát nem érdekelte Szálasi politikai szerepe: az ő számára a nyilasok első embere egy férfi volt, akit szeretett. 21 éves fejjel ismerte meg, 39 évesen lett a felesége. 51 éves volt, amikor újra szabad lett, s elmehetett takarítónőnek. Számára 1945-ben megállt az idő, ami azután történt, arról józserével nem vett tudomást. Alighanem öszönösen így védekezett az ellen, amit a világ Szálasi helyett rajta kért számon. Magárahagyott, elesett öreg anyóka lett belőle, gyűlölt némber, akitől undorral fordultak el az emberek. Mert feleség volt és mert 1991-ben bekövetkezett haláláig bátran hangoztatta: rajongásig szerette azt az embert, akit élete végéig is tiszta embernek tart.

Az '56 utáni megtorlás áldozatai már megkapták a végtisztességet, de mind a mai napig senki sem foglalkozott komolyan a kérdéssel, hogy 17 évvel az állítólagos rendszerváltás után talán illene már a második világháború utáni bosszúállás áldozatainak is – ha bűnösök voltak, ha nem – a minden embernek kijáró végtisztességet megadni. Nem díszsírhelyet követelünk. Csak el kellene végre temetni a halottakat. Minden halottat.

Hullarabló ország lettünk, és ezért nem csak az egykori gyilkosok felelősek, hanem a jelenlegi politikai elit is – beleértve természetesen a nemzeti oldal hangadóit –, mivel az ő lelkükön is szárad, hogy ez az állapot még hatvan év után is fennáll.

Kádár Jánossal együtt egyetlen judeobolsevista gonosztevő se leljen addig végső nyugalmat ebben a földben, amíg jeltelen sírokból temetetlen magyarok százai kérdezik: minket mikor fognak végre a minden embernek kijáró végtisztességgel eltemetni?

Dobszay Károly

Dr. David Duke

HOL TANÍTOTTÁK CHOT GYŰLÖLETRE?

Tudsz fehér embert ölni? …
Tud a nigger ölni?
Tudsz jól célozni és
Aztán lőni is?
Szét tudod loccsantani az agyukat az utcán?
Meg tudod ölni őket nigger?

Nikki Giovanninak a költészetéből, aki Chonak volt tanára a Virginiai Főiskolán

A média szünet nélkül arról beszél, hogy mi indíthatta tömeggyilkosságra a Virginiai Főiskolán Seung Hui Chot; ám arról kevesen mernek közülük beszélni, hogy ebből a koreai diákból mi válthatta ki azt az engesztelhetetlen gyűlöletet, ami 32 diák és tanár véres halálához vezetett. Vajon az amerikai történelem legvéresebb tömeggyilkosságában szerepet játszott a faji hovatartozás?

Nem kérdés, hogy a koreai bevándorlót részben az indíthatta erre a tettre, hogy idegennek érezte magát egy társadalomban, amelybe nem tudott beilleszkedni. A tömeges bevándorlás okozta multikulturalizmus, az ettől szenvedő társadalmakban óriási mérvű elidegenedettséget hoz létre. Az elidegenedettség mind a bevándorlók, mind az őshonos lakosság részéről egyre nő.

Helyi jellegű etnikai konfliktusok vannak Ruandában, ahol a különböző etnikumú törzsek időről-időre tömeggyilkosságokat követnek el egymás ellen, vagy Palesztinában, ahol az arab társadalomba jelentős számban kerültek be szupremácista zsidók, vagy New York és London utcáin – vagy akár a Virginiai Főiskola hálótermeiben, osztálytermeiben és folyosóin. Egy társadalom minél multikulturálisabbá válik és minél több, különféle faj keveredik benne, az egyes fajok annál inkább kisebbség lesznek, és annál jobban elveszítik hovatartozás-tudatukat. A bevándorlók általában olyan társadalomból jönnek, ahol ők egy alapvető kulturális, vallási és etnikai többség részei, szemben azokkal a nemzetekkel, amelyekben ők faji és kulturális kisebbséggé lesznek, és általában a társadalmi és gazdasági struktúra aljához közel helyezkednek el.

Ironikus módon a bevándorlók jelentős része saját hazájából éppen az etnikai és vallási zavargások elől menekül el. A szövetségi kormány, például most növelte meg az Egyesült Államokba való iraki bevándorlók kvótáját. Maguk az irakiak az etnikai és vallási konfliktusok miatt jönnek Amerikába. Nem kell nagyon tovább mennünk a kurd-arab és a szunnita-siita konfliktusnál – mindenekelőtt ezek a konfliktusok lendítettek az Irakból való bevándorlásokon. Amerika valahogy úgy igyekszik a világszerte meglévő etnikai konfliktusok gyalázatos hatásain enyhíteni, hogy annak magvait itt veti el.

Aligha Irak az egyetlen állam, ahol etnikai és vallási konfliktus üti fel a fejét. Az egész világon ez a legbőségesebb konfliktus- és gyűlöletforrás. Ezt láthatjuk az újabb etnikai indíttatású párizsi és londoni felkelésekben, az USA pedig a kelleténél is jobban kivette részét a faji lázadásokból, dühöngésekből, fajgyűlöletből és faji erőszakból az évek során.

Feltehetjük a szomorú kérdést Rodney Kinggel: „Miért nem tudunk kijönni egymással?" De tény, hogy általánosságban tényleg nem jövünk ki egymással. Mivel nem vesszük észre és nem tiszteljük a népek közötti különbségeket, konfliktusokra és gyűlöletre vagyunk kárhoztatva.

A mély etnikai különbségek felismerése lehetővé teszi, hogy elkerüljük a szörnyű és szükségszerű társadalmi problémákat, amelyeket a nyakló nélküli bevándorlás és a multikulturalizmus okoz. Meg kell végre értenünk, hogy minden nemzetnek joga van megőrizni egyedi etnikai identitását, kultúráját, vallási meggyőződését, művészetét és saját hagyományát. Azon nemzetek számára, ahol a nép közös örökségben, kultúrában és hagyományban osztozik, a szeretet és testvériesség megtalálása sokkal könnyebben megy.

Ha azonban nem ismerjük fel, hogy az emberek különbözőek és szuverének, az olyan univerzális vallásokhoz és ideológiákhoz vezet, mint a globalizmus és intervencionizmus, ezek pedig csökkentik az emberek közötti különbségeket és az emberek szabadságát. Mivel az ilyen modellek azt sugallják, hogy a különféle emberi fajok nem bírnak egyedi jelleggel, hanem pusztán bizonyos politikai, gazdasági és vallási elképzelések érdekében egybeolvasztható műanyagdarabkák, ezért minden totalitárius elnyomásnak ez az alapja, háborúk indításának megokolására pedig előszeretettel alkalmazzák.

Habár a multikulturalisták szünet nélkül arról a szeretetről és gazdagodásról prédikálnak, ami a többnemzetiségű társadalom velejárója, a valóságban az etnikai konfliktusok az erőszaknak, a polgár- és nemzetközi háborúknak, valamint a gyűlöletnek minden másnál bőségesebb tárházát szolgáltatták a földön. A többnemzetiségűség képviselete és a multikulturalizmus a barátságban és szeretetben egybefonódó világos és sötét kezeket ábrázoló média-plakátok ellenére is hihetetlen mérvű elidegenedést, frusztrációt, gyűlöletet és, hát igen, erőszakot gerjeszt. Azok a nemzetek, amelyek kultúrájukat, vallásukat, közös történelmüket, sőt még személyiségüket és genetikai jellegüket tekintve is egymáshoz hasonló emberekből állnak, sokkal stabilabbak, rendezettebbek és biztosabbak, az emberek pedig sokkal kevésbé elidegenedettek egy egyedi karakterüknek jobban megfelelő nemzetben.

A növekvő számú elidegenedett ember olyan, mint a robbanóanyag, ami csak arra vár, hogy meggyújtsák a gyújtózsinórt. Seung Cho zsinórját az a kisebbségi hozzáállás gyújtotta meg, ami legitimálja a gyűlöletet, sőt még az erőszakot is Amerika és végső soron az azt felépítő fehér ember ellen. A Virginiai Főiskolán és az Egyesült Államok többi egyetemén is szakadatlan mantra panaszolja a „fehérek kiváltságait" és a „fehérek rasszizmusát". Nézzék meg szinte bármelyik amerikai főiskola főbb szervezeteinek blogjait, megnyilatkozásait. Minden személyes hibát, hiányosságot, sőt bűntettet is a fehér emberek számlájára írnak.

Ahogy a remek író, Steve Sailor egy névtelen tudósító szavait felidézve írta: „Azon tűnődöm, vajon Cho hányszor is hallotta főiskolás évei alatt a „fehérek előjogai" frázist?"

Cho jelenléte a Virginiai Főiskolán valójában azt jelenti, hogy Amerikában a fehéreknek nincsenek többé előjogaik. Cho angol szakos volt a VF-en, és csak el kell olvasnunk írásait ahhoz, hogy észrevegyük, angol nyelvtehetsége megdöbbentően gyenge. Van-e aki nem hiszi, hogy egy jobbképességű európai-amerikai diák alkalmasabb lett volna arra, hogy betöltse az ő angol órákon elfoglalt helyét? A Virginiai Főiskolán és az Egyesült Államok minden jelentős egyetemén valójában olyan programok vannak, amelyek szembetűnően diszkriminálják az európai-amerikaiakat a bejutás, az elsődiplomás képzések, valamint a tanárok és professzorok alkalmazásának terén is. Minden fehér, aki angolból készül első diplomáját megszerezni, ismeri a diplomás képzésben meglévő diszkriminációt, amint pedig a fehér diák megszerzi PhD-jét, még nehezebb harcba indul, hogy professzori széket szerezhessen. Az egyetemek nagytöbbsége a kisebbséghez tartozó tanárok arányán akar javítani. A kisebbséghez tartozó tanárok számának növelése gyakran többet számít, mint a jobb jegyek és a fehér diákok minősítése, valamint az a tény, hogy sokuk jobb felsőoktatási intézményből jött.

Az európai-amerikaiakkal szembeni diszkrimináció még a Virginiai Főiskolán történt tragikus gyilkosságokról szóló tudósításokban is fellelhető. Amikor a gyilkosságokról hallottam, este odakapcsoltam és megnéztem az egyórás összefoglalót. Habár a meggyilkolt diákok és tanárok (32-ből 22) többsége európai-amerikai volt, a tudósítás főleg egy izraeli és egy afrikai-amerikai áldozatra fókuszált. Az összefoglaló központjában jórészt a lövöldözés holocaust-túlélő zsidó áldozata állt, akit hősként ünnepeltek, mert más diákokkal együtt megpróbálta eltorlaszolni szobája ajtaját, hogy Cho ne juthasson be. A CNN terjedelmes interjúkat mutatott Izraelben élő családjával. A másik áldozat, akivel hosszasan foglalkoztak, a magányos afrikai-amerikai férfiáldozat volt, és újfent megrendítő interjúkat közöltek a családdal és a barátokkal. A tudósításban más áldozat családjával nem készült interjú.

Librescu-t és Clark-ot a nemzeti és nemzetközi média a Google Hírekben listázva több, mint 4000 történetben említi meg. Összehasonlításképpen, Michael Pohlt, a VF foci és a Lacrosse csapatának egykori európai-amerikai tagját, aki miután halálos sebet kapott, még akkor is bátran továbbharcolt, hogy elzárja a támadó útját, a Google Hírek keresési eredménye szerint csak 540-szer említik.

A VF angol tanszékén Cho egyik tanára az „ünnepelt" Nikki Giovanni volt. Alábbi a Virginiai Főiskola eme fekete rasszistájának, radikális feministájának, marxista „poétájának" a szavai következnek. Költészete nemcsak, hogy egy 12 éves szintjén áll, de ráadásul a fehérek elleni gonosz fajgyűlölettel is átitatott., és arra hívja fel a feketéket, hogy azáltal töltsék be „nigger" szerepüket és váljanak „igazi feketékké", hogy … megölik a fehéreket. Íme egy kivonat a „The True Import of Present Dialog, Black vs. Negro"-ból.

Tudsz fehér embert ölni? …
Tud a nigger ölni?
Tudsz jól célozni és
Aztán lőni is?
Szét tudod loccsantani az agyukat az utcán?
Meg tudod ölni őket nigger?

Íme az egész gyűlölettől fűtött vers:

Tudsz ölni?
Tudsz ölni?
Tud a nigger ölni?
Meg tud a nigger ölni egy fehéret?
Meg tudja ölni a nigger az embert?
Tudsz ölni nigger, ha?
Nigger, tudsz ölni?
Tudod, hogyan kell vért ontani?
Meg tudsz-e mérgezni valakit?
Le tudsz-e szúrni egy zsidót?
Tudsz ölni, ha? Nigger
Tudsz ölni?
Le tudsz rohanni egy protestánst
'68-as El Dorádóddal
(úgyis csak erre jók)
Tudsz ölni?
Rá tudsz pisálni egy szőke fejre?
Le tudod vágni?
Tudsz ölni?
Meghalhat a nigger
Nekünk nem kell bizonyítani, hogy
meghalhatunk
Nekünk be kell bizonyítani, hogy
tudunk ölni
Ölni küldtek minket
Japán és Afrika
Megrendszabályoztuk európát (sic)
Tudsz ölni?
Tudsz fehér embert ölni?
Meg tudod ölni magadban a niggert?
Meg tudod ölni nigger elméd?
Megölheted nigger elméd?
És ki tudod szabadítani fekete kezed,
hogy fojtogathass vele?
Tudsz ölni?
Tud a nigger ölni?
Tudsz jól célozni és
Aztán lőni is?
Szét tudod loccsantani agyukat az utcán?
Meg tudod ölni őket?
Ágyba tudod csábítani és aztán megölni
őket?
Öltünk nekik Vietnámban
Öltünk az ENSZ-nek és a NATO-nak és a
DKÁSZSZ-nek és az USA-nak
És mindenhol minden abc-nek (sic) a
feketét kivéve
Megtudjunk tanulni ölni a FEHÉRET a
FEKETÉÉRT?
Tanuljatok ölni niggerek!
Tanulj meg fekete embernek lenni!

Miután elolvasták Cho nagyra becsült tanárának, Nikki Giovanninak ezt a rasszista, gyűlöletre és gyilkosságra való felhívását, vajon kitalálják-e, hogy kit ért a megtiszteltetés, hogy a főiskolán meggyilkolt 32 diákot és tanárt búcsúztató megemlékezésen a zárszót elmondja? Természetesen, pontosan az az ember volt, aki javasolta „…célozz jól…. és loccsantsd szét agyukat az utcán."

Könnyűszerrel illusztrálhatom a kettős mércét Giovanni professzor és jómagam média-megítélésén keresztül. Én nemcsak, hogy nem voltam soha szószólója erőszaknak, vagy gyűlöletnek, de soha nem emeltem szót az ellen se, hogy igazán jól-képzett feketéket diszkriminációval sújtsanak állások, előléptetések, ösztöndíjak, főiskolai felvételik, vagy egyéb más pozíciók elnyerésénél, amikre érdemesnek bizonyulnak.

De mivel következetesen a mindenkinek járó egyenlő jogokért emelek szót, rasszistának és gyűlölködőnek bélyegeznek, és a sajtó honlapomat pedig (http://www.davidduke.com) következetesen „gyűlöletlapnak" nevezi. (Annak ellenére, hogy tagja voltam a Louisianai Képviselőháznak, és honlapom érvekkel alátámasztott, erőszakmentes és átgondolt politikai és társadalmi kommentárokat kínál, mégis sok szervezet szűri és tiltja le).

Nikki Giovannit azonban áradozva dicséri a média, és még a főiskola megemlékező-szertartásán is neki adatott a zárszó, bár a szó szoros értelmében nyíltan és durván hirdette pontosan azt, amit Cho tett.

Az országos sajtó egyetlen szót sem ejtett arról, hogy Cho hol tanulta a gyűlöletet – pontosan attól a tanártól és pontosan abban az intézményben, amely most 32 saját halottat temet.

(davidduke.com;
Ford.: Gödi Emma)

Mark Webber

GÖBBELS HELYE A TÖRTÉNELEMBEN

Senkinek a neve nem kapcsolódik össze oly erősen a szóbeli, hazugságokkal és csalással bűvészkedő propagandával, mint Dr. Joseph Göbbels neve. De erről a férfiről a nép körében elterjedt elképzelés, különösen az USA-ban, durva karikatúra.

Paul Joseph Göbbels 1897-ben Rheydt-ben, a német Rajna-vidék középnagyságú városában született, és egy szolid, középosztályhoz tartozó, hithű római katolikus családban nevelkedett.

Noha nem volt megnyerő külsejű, sőt testileg hátrányos helyzetűnek számított (egyik lába rövidebb volt, mint a másik), intelligenciával, gyors beszédkészséggel és dallamos hangszínnel rendelkezett. Kitűnő tanuló volt. Szigorú humán gimnáziumi évek után különböző német egyetemeken folytatott tanulmányokat, és a Heidelbergi Egyetemen 1921-ben szerzett doktorátust.

Miután sikertelenül próbált elhelyezkedni újságíróként a jelentősebb országos napilapoknál, kilenc hónapig egy kölni bankban hivatalnoki munkát végzett, majd a szárnyait bontogató nemzetiszocialista párt aktivistája, valamint a Párt két periodikájának, a *Völkische Freiheit* című hetilapnak, és később az *NS-Briefe*-nek a főszerkesztője lett.

A munkásosztály iránti erős rokonszenve, sőt bizonyos kommunistabarát érzelmei miatt ebben az időszakban, mint a Párt „balszárnyának" egyik tagja volt ismeretes.

Hitler 1926-ban kinevezte Berlin Gauleiterévé. Ő azonnal erőskezű irányítás alá vonta az ott lévő kicsi, viszálykodó pártszervezetet és új dinamizmust vitt belé. Belevetette magát a feladatába és hamarosan mesteri szervezőnek és nyilvános szónoknak bizonyult. Németország legfontosabb városában kifejtett szüntelen erőfeszítésének részeként 1927 júliusában saját újságot indított, *Der Angriff* címmel.

Göbbels fáradságos küzdelemmel számolt, mivel mindenekelőtt a városi munkásság támogatását akarta megnyerni – amely túlnyomóan a marxista Szociáldemokrata és Kommunista Pártot támogatta – és ugyanakkor nem akarta elidegeníteni a középosztályhoz tartozó szavazókat.

Ez a stratégia legsúlyosabban talán az 1932-es berlini közlekedési dolgozók sztrájkja folyamán volt próbára téve, amely megbénította a nagyváros busz-, magasvasúti és földalatti vasúti rendszerét. Csak a nemzetiszocialisták és a kommunisták támogatták a munkásokat sztrájkjukban a kormány ellen, amely szociáldemokrata irányítás alatt állt. A következmény egy furcsa időleges „náci-komcsi" szövetség volt, amely riasztóan hatott számos középosztályhoz tartozó németre.

Göbbels nem mulasztotta el a kínálkozó alkalmat a humorra, gúnyolódásra, vagy a szarkazmusra. Amikor a szociáldemokrata kormány megtiltotta a Párt paramilitáris polgári milíciájának egyenruha viselését, Göbbels azzal gúnyolta ki a tilalmat, hogy az embereit nyilvánosan cilinderben, papírból készült fejfedőben és más hasonlókban meneteltette.

Egy másik nagy mutatványa volt egy „vita" Heinrich Brüning kancellárral. Mivel Brüning visszautasította a részvételt, Göbbels egy üres székkel „vitatkozott", Rush Limbaugh stílusban válaszolt egy fonográfnak, amely rögzítette a kancellárnak egy beszédét. Göbbels szellemességével és szarkazmusával „laposra vasalta" a színtelen ellenfelét, ami a hallgatóság tömegéből harsogó nevetést váltott ki.

A berliniek szerették az ilyen merész látványosságokat, és értékelésüket kimutatták a szavazás alkalmával. 1928 májusában Göbbelst a Német Parlament (Reichstag) képviselőjévé választották. És hat hónappal később beválasztották a városi tanácsba.

1929-ben Hitler az egész nemzetiszocialista párt propagandájának irányítójává, egy sokat igénylő, komoly felelősséggel járó posztra nevezte ki őt. A félelmetes, olykor erőszakos hatalmi szembeszállás ellenére – például a Párt szónokainak beszédeit rendszerint betiltották, és Hitler nem szólalhatott meg a Német Rádióban – a nemzetiszocialista mozgalom gyorsan növekedett ebben az időszakban. 1932-re Hitler pártja lett Németország legfontosabb pártja, amelynek messze a legnagyobb frakciója volt a Reichstagban.

A Párt hatalmas propaganda- és kiadói birodalma – amelyet Göbbels felügyelt – 120 napi-, illetve hetilappal rendelkezett, amelyeket rendszeresen mintegy 1 millió ember olvasott országszerte.

A nemzetiszocialista mozgalom, különösen fiatal vezetőségével elsősorban a német fiatalok körében volt népszerű. Például abban az időben, amikor Hitler kancellár lett, a nemzetiszocialisták már átütő sikert arattak a német egyetemeken a hallgatói tanács választásain.

1933. január 30-án Paul von Hindenburg elnök kancellárrá nevezte ki Hitlert. A 43 éves egykori első világháborús tizedest bízta meg azzal a kötelezettséggel, hogy kormányozzon egy gazdaságilag tönkretett, polgárháború küszöbén álló nemzetet.

Hat héttel a nemzetiszocialista „hatalomátvétel" után a 35 éves Göbbels lett kinevezve „birodalmi propaganda- és népfelvilágosítási" miniszterré. Ebben a tisztségében, és mint a „Birodalmi Kultúrkamara" elnöke, széleskörű irányítást gyakorolt Németország Rádiója, filmjei, újságjai, periodikái, könyvkiadása és általában a nemzet kulturális élete felett.

A második világháború első éveiben, 1939-1942 között Göbbels propagandaminiszteri feladata viszonylag könnyű volt. A német győzelmek és a tengely katonai sikereinek csaknem töretlen láncolata idején a közmorál fenntartása nem volt nehéz. Az ő legnagyobb kihívása a háború utolsó éveiben jött le, amikor Németország hadseregei egyre borzalmasabb katonai vereségeket szenvedtek, nagy városai romhalmazzá váltak és az angol-amerikai bombázások egyre növekvő méretű rohama következtében a totális vereség fenyegetően közeledett.

Ebben az időszakban bizonyította be Göbbels a legdrámaibb módon a közvélemény formálójaként tehetségét. Annak ellenére, hogy drasztikusan roszszabbodott a helyzet – mind katonailag, mind az otthoni fronton –, nagymértékben sikerült neki fenntartania a közmorált és a hitet Hitler vezetésében, sőt a reményt is.

Jóllehet Helmut Heiber német történész nagyon kritikus és általában kedvezőtlen képet fest Göbbelsről a „Goebbels" (New York, Hawethom, 1972) című biográfiájában, ugyanakkor elismeri Göbbels tehetségét és erősségét.

„(Göbbels) a legutolsó percig képes volt bátorítani és kiaknázni a Hitler és géniusza iránti vak bizalmat. A Harmadik Birodalom egyik valóban hátborzongató jelensége, hogy a német nép tömege még országuk agóniájában is engedelmes és hűséges volt Hitler zászlajához… Mindazok ellenére, amiket tapasztaltak, megtartották a hitet." (133. o.)

A sztálingrádi nagy vereség után, 1943. február elején Göbbels volt az első hivatalos személy, aki nyíltan elismerte a veszély komolyságát, amivel a nemzetének és Európának szembe kell néznie, és nyíltan elismerte, hogy Németország elveszítheti a háborút.

Háborús beszédei közül valószínűleg, hogy a legismertebb volt a briliánsan felépített „totális háború" című szónoklata, amelyet 1943. február 18-án mondott el. A berlini Sportpalota termében nagy hallgatóság előtt mesterien előadott beszédét közvetítette a Német Rádió, és részletek voltak láthatók a heti „Deutsche Wochenschau" filmhíradóban.

A sztálingrádi katasztrófa utóhatásáról szólva Göbbels hangsúlyozta a borzalmas igazságot, hogy a katasztrofális vereség reális lehetőség, és beszédét az országos mozgósításra való lelkesítő felhívással zárta. (Németország nemzetgazdasága még mindig nagyjából a békeidők szintjén működött, gyárai a nem okvetlenül szükséges fogyasztási cikkek hosszú sorát termelték.)

Egy hatalmas zászló hirdette meg a nagygyűlés jelszavát: „A totális háború a legrövidebb háború."

Göbbels nyíltsága, sőt bátorsága elnyerte a nép bizonyos fokú csodálatát. Heiber ezt írja: „Megértette a kudarcok, sőt az időnkénti tévedések beismerésének értékét; az ilyen 'őszinteségre' való készsége egyfajta intelligens kacsintás volt a hallgatóság felé – 'Látjátok, komolyan veszlek benneteket. Legyünk őszinték egymáshoz.' – és ez képessé tette, hogy minden továbbira elcsábíthassa őket. Az eredmény az volt, hogy később, 1943. után, miután Churchillhez hasonlóan „vért, verejtéket és könnyeket" ígért…, a nép kész volt hinni abban a reménysugárban, amelyet ő agyafúrtan átragyogtatott a beszédeit színező komorságon. (134. o.)

Amikor más befolyásos nácik megkezdték a visszavonulást a nyilvánosságtól, Göbbels meg mert jelenni a nép előtt, és nem csak meghallgatást nyert, hanem hitet és reményt is keltett…" (134. o.)

Amikor a háború elhúzódott, Göbbels címoldalas főszerkesztői cikkei a *Das Reich* című hetilapban egyre fontosabb szerepet játszottak a közmorál fenntartásában. Számos példányban újranyomtatták, és rendszeresen felolvasták azokat a Rádióban. „A *Das Reich*-ben megjelenő cikkei valóban kiválóan, briliáns módon voltak megírva, telítve ragyogó gondolatokkal…" (235. o.) – ismeri el Heiber.

Ezt is megjegyzi: „Göbbels cikkei gondosan ki voltak dolgozva több, mint egy héttel a megjelenésük előtt. Kiválóan csiszolt német nyelvezetűek, stilisztikailag élvezetesek és tartalmilag viszonylag józanok voltak. Gyakran úgy tűnt, hogy egy nagy gondolkodó magasztos bölcsessége világítja meg őket. Címeik a filozófiai értekezésekre emlékeztettek: 'A háború jelentősége', 'A válság lényegi természete', 'A lélek munkájáról', 'A beszédről és a hallgatásról', 'A szabadság nélkülözhetetlenségéről', 'A nemzeti köteles-

ségről a háborúban' … Mindezek igen-igen kimunkált és nagyon tömör gondolatok. Ezek a cikkek hatásosak voltak, és Göbbels tudta ezt." (252. o.)

Sajnos abból, amit Göbbels leírt és elmondott az utolsó háborús években – amikor a hatalma csúcsán volt – csak kevés lett angolra lefordítva.

Göbbels egyik legnagyobb háborús propagandateljesítménye a katyni tömegmészárlás történetének kiaknázása. 1943 áprilisában a megszállt Oroszországban Szmolenszk közelében, Katynban a németek felfedezték azoknak a lengyel tiszteknek egy tömegsírját, akiket a szovjetek 1939-ben ejtettek foglyul, és a szovjet titkosrendőrség 1940 áprilisában lőtt agyon.

Göbbels rendeletére a német újságok és magazinok nagy figyelmet szenteltek a történetnek, heteken át közöltek róla részletes, gyakran címoldalas cikkeket. Göbbels körmönfont okossággal kezelte ezt a történetet, és jelentősen hozzájárult a szövetségesek egyik nagy politikai vereségéhez: a szovjet kormány és az emigráns lengyel kormány közötti kapcsolatok megszakadásához. (Ezalatt az amerikai és brit hivatalos személyek, és az angol-amerikai sajtó támogatták azt a szovjet hazugságot, hogy a németek felelősek az atrocitásért.)

A nemzet fő propagandistájaként végzett munkája kiegészítéseként a háború alatt Göbbels egyre növekvő szervezési és politika-alakítói feladatot vállalt magára, amely egyre fontosabb szerepet játszott abban, hogy a nemzet ipari és szociális mechanizmusa működjön.

1942 februárjában Hitler különleges felhatalmazással, azzal a feladattal bízta meg, hogy felügyelje a szövetséges légitámadások során károsultaknak nyújtandó segítséget. Ez a poszt egyre jelentősebbé vált, mivel Németország légi bombázása egyre nagyobb mértéket öltött.

1944 nyarán Hitler kinevezte „a totális háborús mozgósítás teljhatalmú birodalmi megbízottjává". Így a háború végső katasztrofális hónapjaiban Göbbels irányította Albert Speer fegyverkezési miniszterrel együtt Németország emberi és anyagi erőforrásait a maximális haditermelés érdekében, mialatt ezzel egyidejűleg valamiképpen továbbra is működött az országos elektromos és vízszolgáltatás, a szállítási és telefon-rendszer, az élelmiszer- és tüzelőanyag ellátást biztosító hálózat; működött az iskolarendszer és a Rádió, és az újságok naponta megjelentek.

A lényeges szociális és közösségi szolgáltatások működésben tartásának szervezési hőstette, ezzel egyidejűleg a fegyvergyártás egyre erőteljesebb növekedésének biztosítása – a pusztító légi bombázások és az egyre rosszabbodó katonai helyzet ellenére – történelmi párhuzam nélküli, egyedülálló teljesítmény.

„Mi a védelem népévé váltunk. Dolgozunk és harcolunk, vándorlunk, elhagyjuk otthonainkat, szenvedünk és tűrünk, és mindezt olyan csendes méltósággal tesszük, amely végül az egész világ csodálatát fogja kiváltani. Európa nagyon is boldog lehet, hogy még mindig van ilyen nép. Ezért ez a nép holnap Európa büszkesége lesz." – írja Göbbels a *Das Reich* 1945. február 11-i számában.

Utolsó rádióbeszédét 1945. április 19-én mondta el az összerombolt rádióhálózat maradványán. Mint 1933. óta minden évben, most is beszélt Hitler születésnapjának előestéjén.

Még ez alkalommal is, amikor a borzalmas vég szembetűnően világos volt mindenki számára, Göbbels még mindig ékesszólóan, fegyelmezett szenvedéllyel beszélt, nyíltan elismerve a helyzet rendkívül súlyos voltát, miközben sugallta a reményt. Nem veszítette el azt a képességét, hogy szenvedélyességével és egyfajta látszólagos nemességével felrázza honfitársait.

„Ne engedd, hogy megzavarjon az a világméretű lárma, ami most fog elkezdődni. El fog jönni egy nap, amikor minden hazugság összeomlik a saját súlya alatt, és ismét győz az igazság." – hangsúlyozta egy levélben, amelyet mostohafiának írt, csupán néhány nappal halála előtt.

Hitler – csak néhány órával a halála előtt – végrendeletében utódjául Göbbelst nevezte meg, mint kancellárt – tisztelettel adózva Göbbels rendíthetetlen hűségének, amely kitartott egészen a keserű végig. De Göbbels ezt az üres pozíciót csupán néhány óráig birtokolta. Miután ő és felesége végzett a hat gyermekükkel, és a szovjet csapatok már csak néhány száz jardnyi távolságra voltak, 1945. május 1-én este Joseph és Magda Göbbels véget vetett az életének a Fhürerbunkeren kívüli udvaron.

A népi hiedelemmel ellentétben Göbbels nem azért volt sikeres propagandista, mert a „nagy Hazugság" mestere volt, hanem a tényekhez és az igazsághoz való hűsége következtében.

Amint életrajzírója, Heiber megjegyzi:

„Göbbels ilyenformán nem csak azzal dicsérhette a maga információs politikáját, hogy magasabb rendű az ellenségénél a maga egységes jellegében, hanem azzal is, hogy „komoly és hitelre méltó", ami „egyszerűen felülmúlhatatlan". A dicsekvés bizonyos mértékig jogos volt. Hosszú távra tekintve Göbbels azt hirdette, hogy a legjobb propaganda az, amely nem több, mint az igazság szolgálata." (254. o.)

Göbbels valódi hazugságai, tudatos hazugságai mindig csupán a részletekre vonatkoznak. Göbbels hazugságai inkább kétértelmű és kitérő természetűek, amik által a kormányok szóvivői mindenhol a 'nemzeti érdeket' törekednek védeni" – írja Heiber (134, 135. o.)

Az is gyakori elképzelés, hogy Göbbels – bármilyen tehetséges is volt – alig volt több, mint egy ügyes szónok, aki azzal nyerte el honfitársai támogatását, hogy az irigység, bosszú, önteltség és arrogáns büszkeség alapvető érzéseire hatott. Ez a szemlélet, amely burkoltan a németeket érzelmileg és értelmileg fogyatékos néppé alacsonyítja le, különösen az USA-ban terjedt el. A tipikus amerikai, ha egyáltalán gondolkodik erről, úgy képzeli, hogy ha ő a Német Harmadik Birodalomban élt volna, nem „dőlt volna be" Göbbels „nyilvánvaló" hazugságainak.

Egy ilyen öntetszelgő szemlélet tudatlanságon alapul. Jacques Ellul francia tudós „Propaganda" című klasszikus tanulmányában (54. o.) rámutatott, hogy Göbbels háború utáni képe maga is propagandisztikus torzítás.

Megoldatlan marad Göbbels hírnevének problémája. „Nagy Hazugnak" nevezték (amely elnevezéssel az angolszász propaganda ruházta fel), de ő sohasem szűnt meg harcolni azért, hogy a propaganda a lehető legpontosabb legyen. Inkább akart cinikus és brutális lenni, mint hogy rajtakapják egy hazugságon. Ezt szokta mondani: „Mindenkinek meg kell tudni, mi a helyzet." Mindig elsőként adta hírül a végzetes eseményeket, vagy a nehéz helyzeteket, anélkül, hogy bármit is elrejtett volna. Az eredmény az volt, hogy 1939. és 1942. között az általános meggyőződés szerint a német kommunikáció nem csak tömörebb, világosabb és kevésbé túlzsúfolt, hanem valósághűbb is volt, mint a szövetségesek kommunikációja (amerikai és semleges vélemény) – és ezen felül a németek minden hírt két-három nappal előbb tettek közzé, mint az ellenségeik. Mindez annyira igaz, hogy a „Nagy Hazug" elnevezésnek Göbbelsre való alkalmazását teljesen a propaganda következményének kell tekinteni.

(The Journal of historical Review
1995 January / February;
Ford.: Tudós-Takács János)

Joseph Göbbels

FELISMERÉS ÉS PROPAGANDA

Háttér: Göbbels ezt a beszédét 1928. január 9-én mondta el. Ez a legterjedelmesebb fejtegetése a propaganda természetéről. Annál érdekesebb, mert korai időpontban hangzott el.

Kedves Néptársak és Néptársnők!

Ezen az estén olyan témáról szólok, amellyel kapcsolatban heves viták vannak. Tudatában vagyok annak, hogy az én nézőpontom szubjektív. Nincs sok értelme a propagandáról folytatott vitának. Ez gyakorlati dolog. Nem lehet elméletileg eldönteni, hogy egy bizonyos propaganda jobb-e, mint a másik, hanem az a jó, amely eléri a kívánt eredményeket, és az a rossz, amely nem vezet a kívánt eredményekhez. Nem számít, ha ez utóbbi intelligens propaganda, mivel a feladata nem az, hogy intelligens, hanem az, hogy sikeres legyen. Ezért elkerülöm az elméleti vitákat a propagandával kapcsolatban, mivel ennek nincs értelme. A propaganda azzal mutatja meg, hogy jó, ha bizonyos időszakon belül meg tudja nyerni a népet és izzó lelkesedést tud benne kelteni egy eszme iránt. Ha nem sikerül ezt megtennie, rossz propaganda. Ha meg tudja szerezni a népnek, amit az meg akar szerezni, feltehetőleg jó, ha nem, feltehetőleg rossz. Senki nem mondhatja, hogy az Önök propagandája túlságosan nyers, alacsony színvonalú, vagy brutális, mivel ezek nem lényeges kritériumok. A propaganda célja nem az, hogy illendő, nemes, gyengéd, vagy mérsékelt legyen, hanem az, hogy sikeres legyen. Ez az oka annak, amiért szándékosan azt választottam, hogy a propagandát egy másik témával, a felismeréssel együtt tárgyalom. Máskülönben a ma esti fejtegetésünk értéktelen lenne. Nem azért gyűltünk össze, hogy tetszetős elméleteket vitassunk meg, hanem azért, hogy megtaláljuk az útjait az együttes gyakorlati munkának, annak érdekében, hogy megbirkózzunk mindennapi kihívásainkkal.

Mi a propaganda, és mi a szerepe a politikai életben? Ez a legérdekesebb kérdés a számunkra. Hogyan kell a propagandának kinéznie, és mi a szerepe a mi mozgalmunkban? Öncélú-e, vagy csak eszköz egy célra? Ezt kell megvizsgálnunk, de ezt csak úgy tehetjük meg, ha a propaganda forrásával, vagyis az eszmével kezdjük, és azután térünk rá a propaganda céljára, vagyis a népre.

Az eszmék önmagukban időtlenek. Nincsenek kötve egyénekhez, sokkal kevésbé egy néphez. Igaz, a népben rejlenek, és a magatartását érintik. A nép azt mondja, hogy az eszmék a fellegekben vannak. Amikor eljön egy olyan valaki, aki képes szavakba foglalni, amit mindenki a szívében érez, mindenki így érzi: „Igen! Ez az, amire mindig vágytam és reméltem." Ez történik, amikor valaki első alkalommal hallgatja Hitler valamelyik nagyobb beszédét. Találkoztam olyan emberekkel, akik először voltak jelen egy Hitler-gyűlésen, és a végén ezt mondták: „Ez az ember szavakba foglalja mindazt, amit hosszú éveken át kerestem, mivel első ízben adott valaki formát annak, ami után vágytam." Mások elvesztek a zűrzavarban, de hirtelen valaki feláll és azt szavakba foglalja. Goethe szavai valósággá váltak: „Elvesztem a csendes nyomorúságban; Isten adott valakit kifejezni a szenvedésemet."

Bizonyos fajta eszme minden politikai mozgalom kezdetéhez tartozik. Nem szükségképpen foglalják ▶

▶ azt egy vastag könyvbe, és nem is ölt politikai formát száz hosszú paragrafusban. A történelem azt bizonyítja, hogy a világméretű, legnagyobb mozgalmak mindig akkor alakultak ki, amikor a vezetőik tudták, hogyan kell egyesíteni a követőiket egy röviden, világosan kifejezett eszme jegyében. Ez világosan kitűnik a francia forradalomról, Cromwell mozgalmáról, a buddhizmusról, az iszlámról, vagy a kereszténységről. Krisztus célja világos volt és egyszerű: „Szeresd felebarátodat, mint önmagadat." Ő összegyűjtötte követőit e lényegre törő felszólítás mögé. Mivel ez a tanítás egyszerű, élesen körvonalazott, világos és érthető volt, képessé tette a széles tömegeket, hogy mögéje álljanak, és végül meghódította a világot.

Azután egy egész gondolati rendszert építenek egy ilyen röviden, élesen körvonalazott módon megfogalmazott eszmére. Az eszme nem marad erre az egyszerű felszólításra korlátozva, hanem alkalmazzák a mindennapi élet minden vonatkozására, és vezérfonalává válik minden emberi tevékenységnek – politikának, kultúrának, a gazdasági életnek, az emberi magatartás minden területének. Világnézetté válik. Ezt látjuk minden nagy forradalmi mozgalomban, amely egy világos, élesen körvonalazott, érthető, mindenre kiterjedő eszmével kezdődik. Ezek a mozgalmak egyre jobban elterjedtek és az élet olyan tükrévé váltak, amely az emberek minden tevékenységét valójában a maga sajátságos módján tükrözi.

Majd azt mondhatjuk, hogy egy személynek világnézete van – nem azért, mert sokat tud, vagy sokat olvasott –, hanem mert az élet egészét egy szempontból látja, és mindent egy bizonyos mércével mér. Én keresztény vagyok, ha azt hiszem, hogy az életem értelme az a súlyos kötelesség, hogy a felebarátomat úgy szeressem, mint magamat. Kant egy alkalommal ezt mondta: „Tégy úgy, hogy életed elve egész néped elve lehessen." Nemzetiszocialista nem akkor vagyok, ha ezt vagy azt kívánom a politikától, hanem amikor a mindennapi élet minden vonatkozását vizsgálom. Minden vonatkozásban úgy kell cselekednem, hogy az egész javát a magam személyes java fölé, az állam javát a magam személyes java fölé helyezzem. De akkor én is garanciát nyerek arra, hogy egy ilyen állam képes lesz megvédeni a személyes életemet. Nemzetiszocialista akkor vagyok, ha a politikában, kultúrában és a gazdasági életben mindent ebből a szempontból látok. Ezért nem abból a szempontból értékelem a színházat, hogy az elegáns-e, szórakoztató-e, hanem azt kérdezem: hasznos-e a népem számára, erősíti-e a közösséget? Ha igen, ennek viszonzásaként a közösség jót tehet nekem, támogathat és erősíthet. A közgazdaságot nem a pénzcsinálás bizonyos fajtájának látom, hanem olyan közgazdaság után vágyok, amely megerősíti, egészségessé és hatalmassá teszi népemet. Azután én is várhatom, hogy ez a nép támogatni és fenntartani fog engem. Ha a dolgokat ilyen módon látom, a közgazdaságot nemzetiszocialista kategóriákban szemlélem.

Ha ezt az élesen körvonalazott, világos eszmét olyan gondolatrendszerré fejlesztem, amely magában foglalja az összes emberi késztetéseket, vágyakat és cselekvéseket, világnézettel rendelkezem.

Ha egy eszme világnézetté fejlődik, a cél az állam. A megismerés nem marad egy bizonyos csoport tulajdona, hanem harcol a hatalomért. A nép körében nemcsak néhány ember elképzelése, hanem a vezetők eszméjévé válik, olyan körök eszméjévé, amelyeknek hatalmuk van. A meglátás nem csak szónokol, hanem a gyakorlatban is megvalósul. Akkor az eszme az állam világnézetévé válik. A világnézet akkor válik kormányzati organizmussá, amikor hatalomra kerül és befolyásolni tudja az életet, nemcsak elméletben, hanem a mindennapi gyakorlati életben is.

Most azt kell megvizsgálnunk, ki a hordozója, közvetítője, őre az ilyen eszméknek. Egy eszme mindig egyénekben él. Egy egyént keres a maga nagy intellektuális erejének közvetítésére. Élővé egy agyba válik, és kiutat a szájon keresztül keres. Az eszmét egyének hirdetik, olyan egyének, akik sohasem elégednek meg azzal, hogy amit felismernek, egyedül az övék maradjon. Amikor az ember felismer valamit, nem tartja elrejtve, mint egy elásott kincset, hanem keres másokat, akiknek elmondhatja. Az ember olyan emberek után kutat, akiknek fel kell ismerniük ugyanazt. Úgy érzi, hogy mindenki másnak éppen úgy fel kell ismerni, mivel egyedül érzi magát, ha senki más nem ismeri fel; ha látok egy gyönyörű festményt egy képzőművészeti galériában, szükségét érzem, hogy elmondjam másoknak. Találkozom egy barátommal és azt mondom neki: „Találtam egy gyönyörű festményt. Megmutatom neked." Ugyanez érvényes az eszmékre is. Ha egy eszme él egy egyénben, késztetést érez, hogy elmondja másoknak. Van egy bizonyos titokzatos erő bennünk, ami arra késztet minket, hogy elmondjuk másoknak. Minél nagyobb és egyszerűbb az eszme, minél több köze van a mindennapi élethez, annál nagyobb az ember vágya, hogy beszéljen róla mindenkinek.

Ha hiszek abban az elvben, hogy a közjó megelőzi az egyén javát, el akarom mondani azoknak, akikre vonatkozik. Mihelyt tudatára ébredek, hogy ez az elv nemcsak transzcendentális természetű, hanem érvényes a mindennapi életre, szükségét érzem, hogy elmondjam a gazdasági világban élőknek. És ha látom, hogy a kultúrára éppen úgy vonatkozik, szükségét érzem, hogy elmondjam azoknak az embereknek, akik kulturális tevékenységeket folytatnak. A nagy tömegeket sohasem fogja meggyőzni egyszerűen egy ilyen vélemény; árnyékának rá kell vetődnie az emberi élet minden területére.

Látják tehát, hogyan terjed egy eszme és válik világnézetté, és hordozója, az egyén, hogyan jut el addig, hogy közösséget formáljon; és egy szervezet, majd egy mozgalom hogyan nő ki az egyénből. Az eszme nincs már eltemetve az egyén szívében és értelmében. Most már vannak négyen, öten, tízen, húszan, harmincan, ötvenen, nyolcvanan, százan, egyre többen. Ez az eszmék titka; a futótűzhöz hasonlók, amiket nem lehet megfékezni. Olyanok, mint a gáz, amely átszivárog mindenen. Ahol bemenetet talál egy eszme, oda behatol, és nemsokára az a személy másokat befolyásol. A többiek nem állíthatják meg azt. Lehet, hogy azt hiszik, a tüzet erővel megállíthatják. Lehet, hogy képesek ezt megtenni kettő, tíz, húsz, vagy ötven évig. De ez jelentéktelen a világtörténelem hosszabb időszakát tekintve. Jelentéktelen, ha történik valami ma, vagy holnap, sőt akár a következő években.

Lehetséges lelassítani egy eszme terjedését erővel egy bizonyos ideig. Mindazonáltal a valóságban ez előreviszi az eszmét, mert azt űzi el az erő, ami gyenge. A valójában oda nem illő elemek összeomlanak. Az egyénből hirtelen közösség, mozgalom, vagy – ha tetszik – párt lesz.

Minden mozgalom pártként indul. Ez nem jelenti azt, hogy követnie kell a parlamenti pártok módszereit. Mi a pártot a nép egy részének látjuk. Mihelyt egy eszme elterjed, világnézetté válva, amely közösségivé válik, a közösség kívánni fogja, hogy az eszmének gyakorlati formát adjon. A párt érzi majd, hogy szükséges szervezkedni. Valakinek hirtelen ilyen gondolata támad: „Önök olyan módon gondolkodnak, mint én. Önök ott dolgoznak, én itt, és nem tudunk egymásról semmit sem. Ez képtelenség. Nem lenne jobb, ha együtt dolgoznánk, ha már megtettem a magam részét, és önök is a magukét? Nem lenne jó, ha minden hónapban találkoznánk és beszélgetnénk?" Ez már szervezés. Fokozatosan kialakul egy erős organizmus, egy párt, amely kész harcolni az eszméiért. Egy olyan párt, amely igazán nem azt kívánja, hogy folytonosan hirdessék az eszméit, anélkül, hogy megvalósítanák azokat.

Egy újabb keletű példa segíthet. A mi mozgalmunkat gyakran vádolják, hogy elvesztette mozgalom-jellegét. Azzal vádolnak minket, hogy a népi mozgalom hatalmas, átfogó és mindig mozgó gondolatrendszerét egy Prokrusztész-ágyba erőltetjük. Állítólag le kellett vágnunk a mozgalom ágyon túlnyúló lábait, és ezáltal kiküszöböltük a népi eszme fontos részeit. Némelyek szerint a nemzetiszocializmus a valódi mozgalom számára csupán pótszer. Ténylegesen a népi mozgalom zátonyra futott ezzel a témával kapcsolatban. Mindenki a maga egyedi érdekét központi jelentőségűnek nyilvánítja a mozgalom számára, és mindenkit, aki nem osztja a nézetét, az ügy árulójának tekint. A népi mozgalom ezen az úton haladt a háború előtt. Ha valaki képes lett volna felfogni ezt a nagy eszmét – és a népi eszme nagyobb volt, mint a marxista eszme – és kialakítani abból egy szoros fegyelem alatt álló politikai szervezetet, akkor nem a marxista eszme, hanem a népi eszme győzött volna [1918.] november 9-én. A marxizmus azért győzött, mivel jobban megértette a politikai feltételeket, mivel azt a kardot kovácsolta, amelyet később az állam meghódítására használt. Ha egy népi szervező megértette volna, hogyan kell alakítani egy nagy mozgalmat – ez élet-halál kérdés a mi népünk számára – nem a marxizmus győz, hanem a népi eszme. Ez világnézet volt, de nem értette meg, hogyan kell pártot alakítani, és hogyan kell egy éles kardot kovácsolni, amely alkalmassá tette volna az állam meghódítására.

Az államnak szüksége van világnézetre. A kereszténység is meghódította az államot, és abban a pillanatban, hogy meghódította, gyakorlati politikai tevékenységbe kezdett. Joggal mondhatják: „Igen, de abban a pillanatban, hogy a kereszténység átvette az állam feletti hatalmat, kereszténytelenné kezdett válni." Ez a tragédiája minden nagy eszmének. Abban a pillanatban, amikor belépnek a bűnös élet területére, a túlságosan emberi területre, elhagyják a mennyet és elvesztik varázserejüket. Átlagos valamivé válnak. Mi nem folytatunk vitát arról, hogy változhat-e, vagy sem az élet természete. A dolgok ezen a módon történtek évmilliókon át, és ugyanígy fognak történni további évmilliókon keresztül. Egy magasabb hatalmat kell megkérdezniük, hogy miért van ez így. Abban a pillanatban, hogy egy eszme gyakorlati formát ölt, elveszti angyali szárnyait, elveszti a maga romantikus titokzatosságát. Ha valaki vette volna a bátorságot, hogy levetkőztesse a népi eszmét a maga romantikus titokzatosságából, ha számoltak volna a kemény tényekkel, nem nézett volna ki olyan romantikusnak, mint amilyennek napjainkban tűnik néhány álmodozó számára. De megmentette volna a német gyermekek millióit az éhezéstől. Számomra fontosabb, hogy egy nemzet éljen, mint az, hogy egy eszme, mint puszta lehetőség megmaradjon néhány álmodozó fejében.

Láthatják, hogy egy mozgalomnak szüksége van szervezetre, ha meg akarja hódítani az államot – és meg kell hódítania azt, ha pozitív és történelmi jelentőségű valamit akar tenni. Gyakran találkoztam a vándorló apostolok azon fajtájával, akik azt mondják: „Nos, mindaz, amit tesznek, szép, de valójában a német nyelvben található idegen szavak ellen is állást kell foglalniuk." És egy másik ezzel állít be: „Nos, minden, amit mondanak, jó, de kell lennie a programjukban egy pontnak, amely kimondja, hogy az allopátia (= az ellenszenvi gyógymód) veszélyes, és a homeopátiát (=a rokonszenvi gyógymódot) kell támogatniuk. Ha a mozgalmat ilyen apostolok vezetnék, végül a zsidók kerülnének vezető posztra. A zsidók mindig találnának valami újat, amit el kell hagyni, és a végén semmi sem maradna. Nem az a feladata egy forradalmi, harcos mozgalomnak, hogy eldöntse a vitát az allopátia és a homeopátia között, hanem az, hogy átvegye a hatalmat. A mozgalomnak olyan legyen a programja, hogy minden tisztességes harcos támogathassa. Nos, biztosan igaz, hogy a modern német kulturális vezetőréteg mindenfajta képtelenségeket produkál. Tudom, hogy ez a képtelenség mérgezi a német nemzeti szellemet. Vannak, akik azt mondják: „Valaminek történnie kell. Tenniük kell valamit. Ha küzdeni akarnak a filmipar ellen, meg kell építeniük a maguk színházát, még ha kezdetben a legprimitívebb lesz is a berendezése. És ha azt látják, hogy a gyermekeket mérgezi, amit az iskolában olvasnak, meg kell nyerniük a gyermekek lelkét, és ellenmérget kell adniuk nekik." Az én válaszom egyszerű: adhatnak tíz éven át ellenmérget ama méreg ellen, amelyet egy rosszul vezetett kulturális irányító réteg gyártott, de a Kulturális Minisztériumnak egyetlen rendelete lerombolhatja az egész munkájukat. Ha Önök tíz évet azzal töltenek el, hogy a harcosokat meggyőzik a mozgalomnak, a mozgalom meg fogja hódítani a Kulturális Minisztériumot! Minden más rabszolgamunka.

Ha egy mozgalom politikai hatalomra tesz szert, csakis akkor teheti meg azokat a pozitív dolgokat,

amiket meg akar tenni. Csak akkor van hatalma arra, hogy megvédje a teljesítményeit. Abban a pillanatban, amikor egy mozgalom, vagy párt elnyeri az állam irányítása feletti hatalmat, a világnézete állammá, és a pártja nemzetté válik. A nemzet nem az a 60 millió ember aki itt él. Ez zavaros keverék. Az egyik ember igent mond, a másik nemet. Ez nem nemzet. Egy nemzetet a tudatosság jellemez. Csak ha tudom, hogy a nemzet egyik tagja vagyok, ha tudatosan német vagyok, akkor tartozom a német néphez. A Nagy Választófejedelem nem azt mondta: „Gondolj és emlékezz arra, hogy német vagy", hanem azt mondta: „fontold meg jól, hogy német vagy" (Nagy Frigyesre utal). A megfontolás üti meg a tudatosság szintjét. Az ilyen tudatosság az egész nemzet kötelessége. Adolf Hitler helyesen válaszolt a müncheni bíróságon, amikor azt kérdezték tőle: „Hogyan gondolhatta, hogy diktatúrát gyakorol 60 millió ember fölött ilyen vékony kisebbséggel?" Ezt válaszolta: „Ha egy egész nemzet gyávává vált, és csak ezer ember maradt, akik valami nagyot akarnak, és akiknek erejük van az állam átalakítására, akkor ez az ezer ember a nemzet." Ha a többiek hagyják, hogy egy kisebbség meghódítsa az államot, akkor el kell fogadniuk a tényt, hogy mi diktatúrát fogunk gyakorolni.

Ugyanez igaz egy mozgalomra. Ha egy mozgalomnak van ereje, hogy átvegye a hatalmat az állam fölött, akkor hatalma van az állam átalakítására. Én vagyok az utolsó, aki azt panaszolnám, hogy jelenleg a marxisták uralnak minket. Amíg nem vagyunk elég erősek ahhoz, hogy megbirkózzunk velük, addig politikai joguk van arra, hogy uralkodjanak felettünk. Azon csodálkozom, hogy mily kevéssé élnek ezzel a joggal. Én másképpen tennék. Ez a saját világnézetük tragikus félreértése. Én nem azt panaszolom, hogy a Berlini Rendőrség úriemberei élnek a hatalmukkal ellenünk, hanem csak azt, hogy ők demokratának nevezik magukat, és azt állítják, hogy gondolat- és szólásszabadságot engedélyeznek. Ez abszurdum. Hazug képmutatás, mivel valójában ezek az urak diktátorok.

Ha egy mozgalomnak ereje van arra, hogy átvegye a kormányzói hatalmat, akkor joga van arra, hogy olyan kormányt alakítson, amilyet akar. Mindaz, aki nem ért egyet ezzel, ostoba, elméleti ember. A politikát nem erkölcsi elvek kormányozzák, hanem a hatalom. Ha egy mozgalom meghódítja az államot, joga van átformálni azt. Láthatják, hogy ez a három összekapcsolja az eszméket és a személyiségeket. Az eszme eredményezi a világnézetet, a világnézet az államot. Az egyén párttá, a párt pedig nemzetté válik.

Nem az a fontos, hogyan találjak olyan népet, amely egyetért velem, hanem az, hogy találjak olyan népet, amely hajlandó harcolni velem együtt egy világnézetért. A nép meggyőzését valamiről, amit igaznak ismertem fel, propagandának nevezzük. Kezdetben adott a felismerés; az felhasználja a propagandát, hogy megtalálja azt az erőt, amely át fogja alakítani a politikai megismerést. A propaganda az eszme és a világnézet között, az egyén és a párt között, a párt és a nemzet között közbülső helyet foglal el. Abban a pillanatban, amikor felismerek valamit, mint fontosat, és elkezdek beszélni róla a villamoson, propagandát kezdek csinálni. Ugyanebben a pillanatban kutatni kezdek más emberek után, akik csatlakozhatnak hozzám. A propaganda az egy és a sok között, az eszme és a világnézet között áll. A propaganda semmi más, mint a szervezés előfutára. Mihelyt elérte a szervezési célt, feladata az irányítás. Mindig eszköz egy cél elérése.

Noha rendíthetetlenül és változhatatlanul ragaszkodnom kell az eszméhez, a propaganda alkalmazkodik az adott feltételekhez. A propaganda mindig hajlékony. Más dolgokat mond itt, mint ott. Nem lehet csillogó, bonyolult és nagyképű, hanem az egy és sok között kell helyet foglalnia. Máshogy beszélek a villamoson a kalauzzal, mint egy üzletemberrel. Ha nem így teszek, az üzletember ostobának fog tartani, és a villamoson a kalauz nem fog megérteni. Ez azt jelenti, hogy a propaganda nem lehet korlátok közé szorított. Annak megfelelően változik, hogy kit akarok elérni. Hadd mondjak el egy anekdotát egy berlini párttagról, aki 1919. óta a nemzetiszocialista eszme híve. Elsőként ment fejjel annak a falnak, amelyet mi el akarunk kerülni. Azzal kezdte, hogy a legvadabb antiszemita irományokat terjesztette az utcán. Tudta, hogy rossz anyag, de nem volt jobb, ezért ezeket a könyveket, illetve újságokat olvasta a földalattin. Mindenki láthatta, hogy ártalmatlan, hóbortos ember, és amikor felállt, és a padon hagyta az újságjait, rendszerint valaki ezt mondta: „Uram, vigye magával az újságját." Ő dühösen felvette azt, és a kalauznál hagyta, mondván: „Itt van, német testvér." És a kalauz biztosan azt gondolta, hogy ő a bolondok házából jött. Fokozatosan ébredt tudatára, hogy azok a módszerek, amelyek beválnak barátokkal és néptársakkal, nem válnak be idegenekkel.

Más szóval: a propagandának nincs ABC-je. Van, aki propagandista lehet, van, aki nem. A propaganda művészet. Minden eszes, normális személy egy bizonyos fokig megtanulhat hegedülni, de azután a tanár ezt fogja mondani: „Ez a határ. Csak egy zseni képes a továbbiakat megtanulni. Ön nem zseni, ezért elégedjen meg azzal, amit megtanult." Én biztosan meg tudok tanítani minden értelmes embert a propaganda abszolút alapjaira. De tüstént felismerem a korlátokat. Valaki vagy propagandista, vagy nem. Tévedés lenézni egy propagandistát. Vannak, akik azt mondják: a propagandista csupán jó dobos. Ez bizonyos irigységet és tehetségtelenséget mutat. Többnyire középszerű filozófusok azok, akiket a tömegek nem ismernek. Önök elég gyakran tapasztalták, hogy a mi mozgalmunknak jó szónokai vannak. Ezt senki sem tagadhatja. Mivel ellenfeleinknek nincsenek jó szónokaik, ezt mondják: „Nos, ők csak jó dobosok." Hitlert öt éven át a „Nemzeti Egység Dobosának" nevezték. Amikor tudatára ébredtek, hogy ennek a dobosnak olyan eszméi vannak, amelyek nem illenek az ő gondolkodásmódjukba, ő azonnal „őrült politikus" lett, akivel foglalkozni kell. Ostobaság lenézni a propagandistát. Meghatározott szerepe van a párton belül. Jó dolog a fiatal mozgalmunk számára, hogy fiatalok vagyunk, kevés igazán nagy vezetőnk van – persze természetesen, nem más pártokhoz viszonyítva. A mi nagy vezetőink nem lehetnek egy konkrét területhez kötve. Nekik propagandistáknak, szervezőknek, szónokoknak, íróknak stb. kell lenniük. Boldogulniuk kell az emberekkel, pénzt kell keresniük, cikkeket kell írniuk, és sok más teendőjük van. Ezért tévedés azt mondani, hogy Hitler csupán dobos. Az ő nagysága, ami megkülönbözteti mindenkitől, az, hogy politikus és propagandista is, míg a többi pártok vezérei nem értenek sem a politikához, sem a propagandához. Láthatják, hogy viszonyul a propaganda a világnézethez és a szervezéshez. Miután elvégeztük az eszme és a világnézet eljuttatásának kemény munkáját az egyénektől a tömegekhez, a propaganda feladata a tömegeket tájékoztatni és képessé tenni az állam feletti hatalom átvételére.

Hadd mondjak egy példát.

Mi haszna lenne azt tenni, ha mindaz, amit mi igaznak ismerünk, megmaradna néhányunk fejében. Ezek a kevesek kételkednének az eszme helyességében, mivel azt látnák, hogy senki sem csatlakozik hozzájuk. És ha nem lenne miénk a nép – a legalacsonyabb rangú SA-embertől, aki újságot terjeszt, a legjobb szónokig, illetve a párt vezéréig, az egész felismerésünk, ami számunkra oly kedves, haszontalan lenne, mivel csak mi rendelkeznénk azzal a tudással. A többiek folytatnák a maguk képtelenségeit, és a német nép végül elpusztulna.

A propaganda abszolút szükséges, még ha csupán eszköz is a célra. Máskülönben az eszme sohasem kerítené hatalmába az államot. Képesnek kell lennem elérni, hogy amit fontosnak gondolok, visszhangra találjon sok embernél. Egy tehetséges propagandista feladata, hogy magáévá tegye, amit sokan gondoltak, és azt oly módon fejezze ki, hogy elérjen mindenkit az iskolázott embertől az átlagemberig. Önök valamennyien elfogadják ezt tőlem, és további bizonyítékként felidézhetek egy jénai Hitler-beszédet. A hallgatóság fele marxista, a másik fele egyetemi professzor és hallgató volt. Tapasztalhattam, hogy mind az egyetemi tanár, mind az átlagember megértette, amit Hitler mondott. Ez a nagysága a mi mozgalmunknak, hogy olyan nyelvezetet használ, ami széles tömegeket elér.

Természetesen, a stílus szónokonként más és más lesz. Nagy tévedés lenne elvárni, hogy mindenki ugyanolyan módon tárgyalja az eszmét, mivel amilyen nagy az eszme, olyan különbözők a személyek, akiket általa el kell érnünk. Biztosan hallani fognak olyan embereket, akik azt mondják, hogy ők az egyik szónokot szeretik, ezzel szemben mások egy másikat részesítenek előnyben. Hiba lenne megkísérelni a puhán beszélő szónokból mennydörgő szónokot, vagy egy mennydörgő szónokból puhán beszélő fickót faragni. Egyikük sem teljesítene semmit sem. A puhán beszélő szónok sohasem jutna el szavaival az emberek szívéig, akármilyen kemény próbál is lenni, és a mennydörgő szónoknak sem sikerülne nyugodtan beszélni. Mindenki elégedetlenül menne haza. Minél nagyobb lesz a mozgalmunk, annál többfajta ember talál otthonra nálunk, és mindegyikük a mozgalmat fogja tükrözni némileg különböző módon. Isten világában nincs két egyforma lény. Minden lény egy kicsit különbözik egymástól. Így az egyik ember másképpen tükrözi a dolgokat, mint a másik.

Mivel a propaganda egyre több követőt vonz az eszméhez, az eszme szélesedik, hajlékonyabbá válik. Nem marad már meg néhány fejben, hanem mindent magába akar foglalni. Ebben a pillanatban átfogó programmá válik. Boldogan láthatjuk, hogy ez a helyzet a mi mozgalmunk esetében. Sohasem fognak több millió embert találni, akik hajlandók lennének meghalni egy könyvért. De több millió ember hajlandó meghalni egy evangéliumért, és a mi mozgalmunk egyre inkább egyfajta evangéliummá válik. Mindaz, amit megismertünk egyéni életünkben, hozzájárul egy nagy hit kialakításához, ami rendíthetetlenül él a szívünkben. Mindegyikünk hajlandó, ha szükséges, mindenét odaadni érte. Egyikünk sem hajlandó meghalni a napi 8 órás munkaidőért. De emberek hajlandók meghalni azért, hogy Németország a németeké legyen. Amit Adolf Hitler prófétai módon meghirdetett 1919-ben, minden nappal világosabbá válik: „Szabadság és jólét!" A mozgalom egyre inkább megszabadul mindentől, ami túlságosan emberi, és hatalmas erővé válik. Eljön az idő, amikor az emberek nem azt fogják kérdezni tőlünk, hogy mit gondolunk a napi 8 órás munkaidőről, hanem amikor Németországot hatalmába keríti a kétségbeesés, ezt fogják kérdezni: „Vissza tudjátok adni a hitünket?" Ha egy mozgalom az eszmét az egyéntől kiindulva világnézetté tökéletesítette, és végül egy valóságos evangéliumot hirdetett meg, amelyért mindenki kész meghalni, ez a mozgalom közel van a győzelemhez. Ez nem a tanulmányok során megy végbe, hanem harcban, mindennapos keserű harcban az ellenséggel, megláttatva vele, hogy rossz úton vezette a nemzetet. Meg kell mondanom, hogy a legtöbbet a Berliner Tageblatt [egy a nemzetiszocialistákkal szemben ellenséges újság] olvasásából tanultam. Ez szép példája a funkcionáló zsidóknak. A zsidó álláspont szerint én ▶

▶ sohasem írtam le egyetlen tévedést sem, míg a nacionalista újságok mindig sokat tévedtek.

Most szeretném körvonalazni a propaganda lényegi jellemzőit. Már megegyeztünk abban, hogy a propaganda nem öncél, hanem eszköz egy célra. Feladata a nemzetiszocializmus ismeretének terjesztése, a nép, illetve a nép egy része számára. Ha a propaganda ezt teszi, jó, ha nem ezt teszi, rossz. A német nacionalisták azt állították, hogy Hitler propagandája 1923. november 9. előtt túl zajos, túl lármás, túl populista volt. Hitler így válaszolt: „Münchennek nemzetiszocialistává kell válnia. Ha ezt elérem, akkor a propagandám jó volt. Ha Önöket boldoggá akartam volna tenni, a propagandám rossz lett volna. De nem ez volt a szándékom." Nem lehet kiértékelni a propagandát menet közben, hanem meg kell várni, hogy eléri-e a propagandista a célját. Nem lehet azt mondani, hogy a mi propagandánk rossz, mivel a kormány betiltotta. Ez tévedés. Zsidó rendőrségi hivatalnokok esetén akkor lenne rossz, ha nem tiltanák be, mert ez azt jelentené, hogy ártalmatlan. Az a tény, hogy betiltották, a legjobb bizonyítéka annak, hogy veszélyesek vagyunk. Ha a tilalmat feloldják, ne jöjjenek nekem azzal, hogy a zsidó belátta módszerei téves voltát. A tilalmat akkor oldják fel, amikor a zsidó úgy látja, hogy a tilalom nem éri el a célját. Mondhatnak, amit akarnak, a zsidó csak akkor teszi félre a tőrét, amikor úgy látja, hogy jobb nem használni azt egy propaganda-módszer ellen, vagy amikor úgy látja, hogy a tőr megtette a maga kötelességét.

A siker a fontos dolog. A propaganda nem az átlagos lelkek, hanem a gyakorlati foglalkozást űző ember feladata. Nem követelmény, hogy szeretetre méltó, vagy elméletileg korrekt legyen. Nem arra törekszem, hogy csodálatos, esztétikailag elegáns beszédeket mondjak, avagy könnyeket csaljak a nők szemébe. Egy politikai beszéd célja az, hogy meggyőzze a népet arról, amit mi helyesnek gondolunk. Másképpen beszélek vidéken, mint Berlinben, és amikor Bayreuthban beszélek, másképpen fejezem ki magam, mint a Pharus Hall-ban [a nemzetiszocialisták gyakorta használt gyűlésterme Berlinben]. Ez gyakorlati, nem elméleti dolog. Nem akarunk steril gondolkodók mozgalma lenni, hanem olyan mozgalom, amely meghódítja a széles tömegeket. A propagandának népszerűnek, nem pedig intellektuálisan tetszetősnek kell lennie. Nem az a feladata, hogy értelmi igazságokat fedezzen fel. Ilyeneket gondolkodás segítségével, vagy az íróasztalomnál fedezek fel, vagy bárhol, de semmiképpen sem egy gyűlésteremben. Ez az a hely, ahol átadom azokat. Nem azért lépek be a gyűlésterembe, hogy értelmi igazságokat fedezzek fel, hanem azért, hogy meggyőzzek másokat arról, amit igaznak gondolok. Azért tanulok különféle módszereket, hogy használhassam azokat a gyűlésteremben, annak érdekében, hogy elérjek másokat azzal, amit igaznak gondolok. A propagandaszónoknak meg kell értenie az eszmét. Ezt nem képes megtenni a propaganda-tevékenység közepette. Ezzel kell megindulnia. A tömegekkel való naponkénti érintkezés során tanulja meg, hogyan kell kommunikálni az eszmét. A propaganda feladata nem az ismeret felfedezése, hanem az ismeret közlése. Hozzá kell igazítani ezt azokhoz, akiket el akar érni azzal az ismerettel. Azok a propaganda-beszédek, vagy plakátok, amelyek a parasztokat célozzák meg, másmilyenek legyenek, mint amelyeknek az alkalmazottak a célközönsége. Az orvosoknak szánt propaganda különbözzék a betegeknek szánt propagandától. A propagandát azokhoz kell illeszteni, akikhez a propagandista beszél. Láthatják, hogy más pártok által használt valamennyi kritikai mérce a propaganda értékelésére lényegileg hiányos, és az NSDAP-propagandával kapcsolatos legtöbb panasz a propaganda téves értelmezéséből ered. Ha valaki azt mondja nekem: „az Önök propagandájának nincsenek civilizált mércéi", már tudom, hogy nincs értelme az illetővel szóba állni.

Ugyanez a helyzet a magas szinten kifejtett propaganda vonalán is. A kérdés itt is az, hogy a propaganda eléri-e a célját. Amikor Berlinbe jöttem, az elsődleges célom az volt, hogy a várossal megismertessem magunkat. A berliniek akkor szerethetnek, vagy gyűlölhetnek minket, ha tudják, hogy kik vagyunk. Célunkat elértük. Gyűlölnek is, szeretnek is minket. Amikor hallja valaki a „nemzetiszocialista" szót, nem kérdezi: „mi az?". Mihelyt elértük az első célt, munkálkodhatunk azon, hogy a gyűlöletet szeretetté, vagy a szeretetet gyűlöletté, de sohase közömbösségé változtassuk. A közömbösség elleni harc a legkeményebb harc. E városban lehet kétmillió ember, aki gyűlöli a lényemet, aki üldöz és gyaláz engem, de én tudom, hogy közülük bizonyos embereket megnyerhetek. Ezt a tapasztalatból tudjuk. Néhányan azok közül, akik üldöztek minket, és a legelkeseredettebben harcoltak ellenünk, ma a legeltökéltebb támogatóink. Láthatják, hogy a propaganda számára a legfőbb dolog, hogy elérje célját, és tévedés olyan kritikai mércéket alkalmazni, amelyek nem a lényeget érintik.

Engedjenek meg egy másik példát. Ha megkérdezi valaki tőlem, mit gondolok egy másik személyről, ostobaságnak tartanám, ha azt válaszolnám: „Szeretem őt, de ő nem tud zongorázni." A válasz ez lenne: „Mit számít ez? Az illető testületileg elfogadott jogász. Miért nem látod, hogy alkalmas arra, amit csinál?" Ez a helyes válasz, és éppen úgy érvényes a propagandára is.

A mi propagandánk világos vonalat követ. Adolf Hitler egyszer azt mondta nekem, hogy nem szükséges programbeszédet mondani egy nyilvános gyűlésen. A nyilvános gyűlés a legprimitívebb megközelítést igényli. Ha a széplelkű urak azt mondják: „Ön csupán propagandista", a válasz ez: „Mi más volt Krisztus? Nem propaganda volt-e az, amit csinált; könyveket írt-e, vagy prédikált?" Mi más volt Mohamed? Tudós esszéket írt-e, vagy elment a néphez, és elmondta, amit el akart mondani? Nem volt-e propagandista Buddha és Zarathusztra? Tény, hogy a francia forradalom filozófusai leírták a forradalom intellektuális alapjait. De kik mozgatták az eseményeket? Robespierre, Danton és a többiek. Könyveket írtak-e ezek, vagy népgyűléseken beszéltek? Vagy nézzük csak, napjainkban Mussolini inkább író-e, vagy nagy szónok? Amikor Lenin Zürichből Szentpétervárra érkezett vonattal, a tanulmányaihoz folyamodott-e, vagy ezrekhez beszélt? A fasizmus és a bolsevizmus építői nagy szónokok, a beszéd mesterei voltak! Nincs különbség a politikus és a szónok között. A történelem bizonyítja, hogy a nagy politikusok mindig nagy szónokok voltak: Napoleon, Cézár, Nagy Sándor, Mussolini, Lenin, és még lehetne sorolni. Nagy szónokok és nagy szervezők voltak. Ha egy személyben egyesül a szónoki, szervezői és filozófiai tehetség, akkor annak meg van a képessége arra, hogy átadja a tudást, és összegyűjtse a népet a zászlaja alatt. Az ilyen a ragyogó államférfi.

Ha valaki azt mondja nekem: „Ön demagóg", azt felelem: „A demagógia jó értelemben egyszerűen azt a képességet jelenti, hogy meg tudom értetni a tömegekkel, amit meg akarok velük értetni." Természetesen, alkalmazkodhatok a széles tömegek érzéseihez, és ez a demagógia rossz értelemben. Ilyen esetben nem csak a formáját változtatom meg annak, amit mondani akarok, hanem a tartalmát is.

Nem mondhatják nekem azt, hogy a dolgok megváltoztak: Azelőtt a szónokok hozták létre a mozgalmakat; ma viszont a sajtó korában élünk, és az írók a befolyásosak. Ez az elmélet nyilvánvalóan téves. Természetesen, fontos a sajtó. De ha megvizsgáljuk a jó tollú szerkesztőket, kitűnik, hogy ők álruhás szónokok. A marxisták nem szerkesztőik által győztek, hanem azért, mert minden marxista szerkesztő egy kicsit propaganda szónok volt. Agitátorként írtak. Ültek az irodáikban, vagy a cigarettafüstös bárokban, és nem elegáns, intellektuális, csillogó esszéket írtak, hanem brutális, közvetlen szavakat, amelyeket az átlagember megértett. Ezért falták a tömegek a vörös sajtót. Tanulnunk kell a példájukból. A marxizmus nem azért győzött, mert nagy prófétái voltak – egy ilyen sem volt neki. A marxizmus azért győzött, mert a képtelenségeit olyan képességű agitátorok támogatták, mint August Bebel és Lenin. Ők vitték győzelemre a marxizmust. Ha a népi mozgalomnak ilyen agitátorai lettek volna, az erősebb intellektuális alapjai biztosan győzelemre vezették volna. Egyes kritikusok így panaszkodnak: „Mindaz, amit Önök tesznek, kritizálás! Önök csak panaszkodnak. Önök sem képesek a dolgokat jobbá tenni!" Mások azt mondják, hogy az Angriff (Göbbels berlini újságja) teljesen negatív. A változatosság kedvéért mondjon valami pozitívumot is! „Nos, nem vagyok abban a helyzetben, hogy bármi pozitívumot is mondhatnék Isidor Weiss-ről, [Berlin zsidó rendőrfőnöke, és Göbbels rendszeres céltáblája]. Én csak negatív lehetek." És nincs semmi pozitívum, amit elmondhatnék a Köztársaságról. Nincs semmi pozitívum vele kapcsolatban. Csak akkor mondhatok pozitívumot, ha kiküszöbölöm a negatívumot. A Föld legkiválóbb államférfiai sem tudnak semmit tenni ezzel a Köztársasággal. És a marxizmus csak negatívumokat hirdetett 60 éven át. Az eredmény a hatalomátvétel volt, 1918. november 9-én. Hitler egyszer azt mondta: „Tartsák távol tőlem ezeket a mindentudókat, akik mindig valamilyen pozitívumokat akarnak tenni." Mi csak akkor tehetünk valami pozitívumot, ha először megszabadulunk a negatívumoktól. A vezér nem egy konferencia-asztal mögül emelkedik ki, hanem a tömegek közül, és az igazi vezér minél inkább a tömegek közül emelkedik ki, annál jobban vonzza magához a tömegeket. A tömeg, a nép gyenge, gyáva, lusta többsége. Senki sem képes sohasem megnyerni a tömeg egészét. A legjobb elemeit kell olyan formába rendezni, amelyben győztesek lehetnek. Ez a kiváló szellem feladata. Hálásak vagyunk a sorsnak, hogy egy ilyen szellemet adott nekünk, magasabb rendű szellemet mindenki másnál, akit mi készségesen szolgálunk. Ez a bizonyítéka annak, hogy győzni fogunk. Ha mások a többségi uralomba is vetik minden reményüket, a mozgalom, amelyet egy személy vezet, az egy személyes vezetéssel fog győzni. Az, hogy mikor győz, lényegtelen. Győzni fog, mert ez a dolgok természetes menete. Nézzenek körül, oly alaposan, ahogy csak akarnak. Mindenütt a mi mozgalmunk intellektuális alakjait fogják látni.

A vezérek és követőik feladata ezt a felismerést minél mélyebben bevésni a mi összetört nemzetünk szívébe. Ezt mindenkinek világossá kell tennie a maga számára, mindenkinek át kell gondolnia. Mindaz, amit teszünk, világos kell, hogy legyen. Mi sohasem adjuk fel. Ha minden világos, az embernek nem kell kiemelkedő szónoknak lennie. Ha ezt el tudja mondani pár szóval, már propagandista. Ha egy ilyen propagandista-hadsereggel rendelkezünk, a legkisebbektől kezdve egészen a Führerig, és ha mindenki átadja a maga kristálytiszta felismerését a tömegeknek, eljön az a nap, amikor a mi világnézetünk átveszi a hatalmat az állam fölött, amikor a mi szervezetünk ragadja meg a hatalom gyeplőit, amikor nem leszünk már egy rabszolga-gyarmat tagjai, hanem egy olyan politikai állam polgáraivá válunk, amelyet mi magunk alakítottunk ki.

Ez a mi feladatunk ezen a bolygón: megteremteni az alapot, amelyen a mi népünk élhet. Ha ezt teljesítjük, ez a nemzet olyan kulturális alkotásokat fog létrehozni, amelyek világtörténelmi korszakokon át fennmaradnak!

Forrás: „Erkenntnis und Propaganda" („Felismerés és propaganda") Dr. Joseph Göbbels „Signale der neuen Zeit" („Az új idő jelei") című 25 válogatott beszédét tartalmazó könyvéből. (München: az NSDAP központi kiadója, 1934, 28-52. o.) (Ford.: Tudós-Takács János)

Tudós-Takács János

A HOMOSZEXUALITÁS AZ ERKÖLCS MÉRLEGÉN

Napjainkban a média a homoszexualitást elsősorban politikai kérdésként kezeli: a homoszexualitás megítélése szerint szokták jobboldalinak, vagy baloldalinak minősíteni azt, aki belenyúl a darázsfészekbe. Van, aki e kérdésben csupán jogi problémát lát, és mindent elkövet azért, hogy a homoszexuális személyeket, illetve párokat ugyanazon jogok illessék meg, mint a heteroszexuálisokat. Mások pedig orvosi esetként kezelik ugyanezeket, és azon vitatkoznak, hogy örökölt, vagy szerzett biológiai anomáliáról van-e szó velük kapcsolatban.

Elöljáróban le kell szögeznünk, hogy a jelen cikk sem jogi, sem politikai, sem orvosi szempontból nem kíván foglalkozni a homoszexualitással, hanem kizárólag *erkölcsi* szempontból. Rögtön meg kell jegyeznünk, hogy az 'erkölcs' szó latin megfelelőjének, a 'mos' szónak (amiből a 'moralitas' szó származik) kettős jelentése van: egyrészt szokást, másrészt mércét jelent, amelynek alapján eldönthető, hogy egy konkrét emberi cselekedet megfelel-e a természet adta céljának, vagyis, hogy jó-e. Mi az 'erkölcs' szót az utóbbi értelemben használjuk, ugyanis annak ellenére, hogy az emberi szokások koronként változnak, az emberi természet és az emberi cselekedetek természet adta céljai minden időkben és mindenütt ugyanazok. Ezért van objektív mérce, amelynek alapján minden korban eldönthető, hogy egy bizonyos cselekvésforma, amelyet egy adott korban az emberi szokások alapján elfogadnak, erkölcsileg rossznak minősül, és fordítva: megeshet, hogy egy cselekvésforma erkölcsi szempontból jónak mondható, jóllehet ellenkezik az emberi szokásokkal.

Még egy fontos megkülönböztetést kell tennünk. Objektíve akkor jó erkölcsileg egy emberi cselekedet, ha megfelel a természet adta céljának. Szubjektíve pedig az a tett mondható erkölcsileg jónak, amelyet a cselekvő – lelkiismerete szerint – erkölcsileg jónak vél. *Mi kizárólag objektív szempontból foglalkozunk a homoszexualitás erkölcsi megítélésével,* és nem foglalkozunk azzal a kérdéssel, hogy szubjektív lelkiismeretük szerint bűnösök-e, vagy sem az egyes homoszexuális személyek.

A vizsgált kérdésre csak annak megfontolásával adhatunk helyes választ, hogy mi a szexualitás természet adta célja. Egy cselekedet természet adta céljának azt nevezzük, amire az illető cselekedet elsődlegesen irányul, és amin keresztül ér el mindent. Nyilvánvaló, hogy minden cselekedetnek *csakis egy* természet adta célja lehet, hiszen a természet adta (elsődleges) tárgy, ami egyben cél, adja meg a cselekedet mivoltát (nemét = *genus),* ámde minden cselekedetnek csakis egy mivolta lehetséges. – Ebből következik, hogy a szexuális actusnak, illetve a szeretkezésnek is kizárólag egy elsődleges (természet adta) célja van.

Egyesek azt állítják, hogy a szexualitás célja a fajfenntartás, illetve a gyermeknemzés. Ezt azonban képtelenségnek kell tartanunk az *emberi* szexualitással kapcsolatban. Az ember szexuális ösztöne ugyanis akkor is működik, amikor az adott konkrét körülmények szerint lehetetlen a gyermeknemzés (például a nő terhessége, idős kora, illetve a férfi, vagy a nő sterilitása miatt stb.). Az ösztön viszont az ember lényegéből folyó sajátosság. Lehetetlen tehát, hogy egy ösztönös cselekvésnek az legyen az elsődleges tárgya és egyben jellegadója, aminek az elérése bizonyos esetekben a dolgok természetéből következően lehetetlen.

Mindebből az következik, hogy *a szexuális actus, illetve a szeretkezés elsődleges tárgya és egyben természet adta célja* – az ember biológiai felépítettségét és a testtől különböző, szellemi lelkét is figyelembe véve – *egy férfi és egy nő lehető legtökéletesebb testi-lelki önátadása*. Ez testi vonatkozásban a férfi és női nemi szervek anatómiai egymásra rendeltségéből következik, lelki vonatkozásban pedig a férfi és női psziché egymásra vonatkozó jellegéből.

A mondottak erkölcsi következménye, hogy *akkor és csak akkor jó erkölcsileg a szeretkezés, ha* az elsődleges célja, természet adta rendeltetése nincs meghiúsítva, vagyis *az egymásnak való lehető legtökéletesebb testi-lelki önátadás nem lehetetlen*. Az olyan esetekben pedig, amikor ez a cél szükségképpen meghiúsul, a szeretkezés erkölcsileg rossz.

Világos, hogy ez a természet adta cél homoszexuális actussal semmiképpen sem érhető el. Ebből következik, hogy *a homoszexualitás természeténél fogva erkölcsileg rossz*. Testi oldalról ez azonnal belátható: két férfinak, illetve két nőnek nincsenek egymáshoz rendelt, egymásnak megfelelő nemi szerveik, éppen ezért kell mesterséges módozatokat alkalmazniuk a homoszexuális partnereknek. De ugyanez lelki síkon is belátható: két férfi, illetve két nő – lényeges, strukturális pszichikai sajátságaikat tekintve – párhuzamos, és nem egymásra vonatkozó sajátosságokat mutatnak. Lelki egymásra vonatkozásuk pszichikai hiánya megmutatkozik a homoszexuális kapcsolatok általános instabil jellegében, aminek az a következménye, hogy egy homoszexuális személynek egymás után igen sok homoszexuális partnere van. (Ez az instabilitás heteroszexuális kapcsolatok esetében is előfordul, de ez nem a heteroszexualitás természetéből, tehát nem szükségszerűen következik be, nem minden esetet jellemez. A homoszexualitás említett hiányossága viszont a dolgok természetéből következő, vagyis szükségszerű okozat.)

Mindez nem jelent természetesen ítéletet az egyes konkrét homoszexuális személyek szubjektív erkölcsösségéről. Ennek megítélése egyedül Isten számára lehetséges. Ám az objektív erkölcsi tisztánlátás érdekében feltétlenül szükséges az erkölcsi relativizmus elkerülése, ezért le kell szögeznünk, hogy a homoszexualitás erkölcsi megítélése nem lehet bizonyos korok szokásának, vagy esztétikai értékítéletének függvénye, hanem erre is érvényes, ami általában az erkölcsre: az erkölcsnek nincs múltja, jelene és jövője, mert az nem időleges, hanem örökérvényű létviszonyok (*relationes essendi*) velejárója!

Mindezzel kapcsolatban még néhány közkeletű tévedésre rá kell mutatnunk. A homoszexualitás nem gyakorlati okok miatt rossz: nem azért rossz, mert nem járhat együtt gyermeknemzéssel; nem is a jelenleg fennálló AIDS-veszély teszi erkölcsileg rosszá magát a homoszexuális actust (az AIDS-fertőzöttséget eltitkoló homoszexuális személy felelőtlensége ettől független, különálló bűn). Az is téves felfogás, hogy „csak a fiatalkorúak homoszexuális megrontása a homoszexuális bűntett, a felnőttek a saját lakásukban azt csinálnak, amit akarnak". Kétségtelen, hogy a fiatalkorú megrontása súlyosbítja a homoszexualitás erkölcsi rosszaságát, de elfogadhatatlan, hogy általában az erkölcs, és ezen belül a homoszexualitás magánügy lenne. Egy társadalom nem szűnhet meg mindent elkövetni, hogy elősegítse oktatással, példamutatással, propagandával minél több ember tisztánlátását!

Szándékosan nem térünk ki a homoszexualitás valláserkölcsi megítélésére, mert az a célunk, hogy kimutassuk: az ember képes a természetes ész fényénél, a filozófiai etika határán belül, a keresztény hit felhasználása nélkül is – oly sok más erkölcsi következtetés mellett – arra, hogy objektív ítéletet mondjon a homoszexualitás erkölcsi vonatkozásairól.

Nem mond ellent ezen megállapításunknak az, hogy nagynevű görög filozófusok is akadtak, akik a homoszexualitást magasabb rendűnek tekintették a heteroszexualitásnál. Annak megállapításánál, hogy mi igaz, és mi nem, nem az számít, hogy ki képvisel egy tételt, és ki hangoztatja az ellentételt, hanem az a döntő, hogy milyen érvvel támasztja alá, amit mond. A filozófiában, és azon belül a filozófiai etikában nem tekintélyre, hanem érvekre alapozódik a bizonyítás!

Azzal áltathatja magát a homoszexuális ember, hogy ő „a szexualitásnak ebben a formájában találja meg a boldogságát". Ám a boldogság – ahogy Boëthius mondja – „olyan állapot, amelyben minden jó együtt van". A „minden jóban" pedig a stabil lelki harmónia és általában a lelki stabilitás is benne foglaltatik. A test és a lélek harmóniáját nem adhatják meg természetellenes cselekedetek, és az ember véget nem érő boldogsága, végső célja csakis olyan cselekedetekkel érhető el, amelyek arra irányulnak, amire természetüknél fogva irányulniuk kell. Az erkölcs követése sohasem fosztja meg az embert az igazi, természet adta boldogságtól és élvezetektől, hanem az igazi boldogság biztosítója!

BADINY JÓS FERENC

Ismét hatalmas darabbal lett kisebb a magyarok országa. Most nem területet vesztettünk, hanem lelki nagyságot. A szittyaeszmék apostola BADINY JÓS FERENC nemes lelkét életének 98. esztendejében visszaadta Teremtőjének.

A magyarok egén kialudt egy fény, múltba és jövőbe világító fáklya, elégve a magyar őstörténelem szolgálatában. Nem volt távoli csillag, mely hűvös fénnyel futja maga pályáját, hanem maga volt a fénylő, melegítő napsugár. Aki valamiképpen összeköttetésbe került vele, vagy aki olvasta őstörténelmi tanulmányait, az többé nem tudott szabadulni az igaz őstörténelem tudomány: a szkítahun-avar-magyar azonosság tudatától, az igazság varázsától. Egész élete a száműzetés keserves évtizedeiben a végtelen magyar hit, fajtánkért, a magyarságért vívott lankadatlan harc volt.

Badiny Jós Ferencnek, a nemzetközi hírű sumerológusnak, a Buenos Aires-jezsuita egyetem tanárának a szittya-hun-avar-magyar életfolyamat összeötvöződésével kapcsolatos előadásai, tudományos ismertetései az emigrációban elsőként és azt követve mindenkor, Molnár Lajos elnök és Andrékovics Péter társelnök vezette Nagy Szittya Történelmi Világkongresszusokon történtek. Csodálatos esemény volt a harmadik kongresszusán (1990)

Balról jobbra: Badiny Jós Ferenc, Matsumoto Hideo és Polyák István

Badiny Jós Ferenc és az Osaka-i orvosi egyetem japán professzorának Matsumoto Hideo találkozása, Polyák István a Japán Magyar Kulturális Társaság elnökének az áldozatos közreműködésével.

A Nagy Szittya Történelmi Kongresszusok következményeképpen siránkozott a Kádár-rendszerben a sajtó, hogy a Káldeától Ister-Gamig kiadott tanulmány és a Szittyakürt tudatformáló erőként jutott be a magyar köztudatba. És ezt igazolja, hogy 1989 óta gomba módjára szaporodtak az őstörténelem és a magyarságkutató csoportok és szervezetek ország szerte.

Több ezer mérföld távolságból mélyen meghatva búcsúzunk. Badiny Jós Ferenc nincs többé közöttünk. Emlékét megőrizzük és hálás szívvel köszönjük meg a Magyarok Istenének mindazt a sok áldást és ajándékot, amit Badiny Jós Ferenc életén és tudományos munkásságán keresztül adott a jelen és a jövendő nemzedéknek.

Feri Bátyánk! Most „Az egyedül megmaradt Ister-Gami oroszlán himnuszával „búcsúzunk, amit számunkra írtál és amelyet Ilonka Nemzetesasszony tolmácsolt a III. Nagy Szittya Történelmi Világkongresszus irodalmi estjén:

„Tudom, hogy jó sokan, akik rám találtak
Elvittek magukkal. – A lelkükbe zártak.
Velem díszítik fel az ős Igazságot,
Mert egységben tartom a jó Magyarságot.
Így írja a Törvény, s ahol megjelennek,
Ott feltámadnak mind az igaz jellemek,
Akik úgy, mint egykor a Magyar acélkard,
Erőben tartják meg a Magyar Védőkart,
Megteremtik megint Nagy Magyarországot,
Amit mi majd őrzünk – Égi Oroszlánok."

Major Tibor

Joseph Burg

EGY RITKA BECSÜLETES ZSIDÓ TANÚVALOMÁSA

Joseph Burg az 1988-as Nagy holocaust-perben

Ami most következik, meglehetősen hosszú, de rendkívül jelentős. Tömörített változata ez a zsidó szerző, Joseph Burg tanúvallomásának, aki Ernst Zündel második nagy holocaust-perén tanúskodott 20 évvel ezelőtt.

Oly sok máshoz hasonlóan, személyes történet „kapcsolódik" ehhez a dokumentumhoz. Ez azzal a ténnyel függ össze, hogy Joseph (Ginz) Burgot azért, mert zsidó létére a „holocaustot" leromboló tanúvallomást tett, nem engedték zsidó temetőben eltemetni, és az ő törzséből senki sem akarta a gyászbeszédet mondani.

Zündel abban az időben Németországban volt, egy disszidens ismerősét látogatta meg, és ők ketten önként jelentkeztek megadni a végtisztességet, mert tisztelték Burg bátorságát és becsületességét. Burgnak, aki közismert ateista volt, egy katolikus templomban a kereszt alatt adták meg a végtisztességet. Az ócsárolt Ernst Zündel és egy „náci" barátja – Manfred Röder búcsúztatta!

Joseph G. Burg volt a tizenkettedik tanú, akit a védelem megidézett. Ő 1988. március 29-én, kedden és március 30-án, szerdán tett tanúvallomást.

1981 előtt egy 8-9 éves időszakban Zündel levelezés és személyes látogatások útján állt kapcsolatban Joseph G. Burggal, egy zsidó szerzővel, aki több könyvet írt a második világháborúról. E könyvek a következők: Bűn és sors", „Bűnbakok", „Cionista cenzúra a Német Szövetségi Köztársaságban", „A cionisták nagyobb támadásai XII. Piusz pápa és a német kormányok ellen" stb. Burg ezeket a könyveket megvitatta Zündellel, és úgy hitte, hogy utóbbi elfogadta azokat.

Burg a könyveiben tárgyalt az állítólagos náci megsemmisítő táborok témájáról. Beszélt több száz emberrel, akik Auschwitzban voltak, és meglátogatta a tábort 1945 őszén. Meg akarta nézni a krematóriumokat, a kórházakat és különösen az új nagy tábori pékséget. Meg akarta találni a gázkamrákat is, jóllehet abban az időben az elgázosítás még nem volt divatban. Nem talált semmilyen gázkamrákat. Burg kialakította a véleményét, miszerint egyáltalán nem voltak „megsemmisítő" táborok, gázkamrák sosem léteztek, és nem volt terv az európai zsidók megsemmisítésére. Ezeket a nézeteit közzétette könyveiben.

Burg három alkalommal meglátogatta Majdaneket is. Nem talált embergyilkoló gázkamrákat Majdanekben, de tanúsította, hogy voltak fertőtlenítő gázkamrák tetvek és bolhák irtására: olyan rovarok elpusztítására, amelyek járványt okoznak. A kamrák szabályszerűek voltak minden táborban, egy halálfej alatt német felirattal: „Figyelem! Mérges gáz!" A Zyklon-B volt a ruházat fertőtlenítésének új formája, amely elpusztította a rovarokat, de kímélte a szövetet.

A háború után Burg sokat hallott azokról az állításokról, hogy embereket elgázosítottak Auschwitzban és Majdanekben. Bebizonyította, hogy ez vagy ostobaságból ered, vagy propaganda. Kimutatta, hogy ez idáig nem találtak olyan dokumentumot, amely megmutatná, hogy ki adott parancsot az elgázosításra, és hogy kik és hol építették a gázkamrákat. A német hatósági személyeket különösen „szuper-bürokratáknak" nevezték. Ezért lehetetlen, hogy annyi év után egyetlen dokumentumot sem lehetne találni.

Burg tanúsította, hogy több száz emberrel beszélt, akik kiszolgálták és működtették a krematóriumokat, de olyan embereket, akik a gázkamrákat működtették, nem lehetett találni. Senki nem tett közzé olyan írást, amelyben azt állították volna, hogy ő maga dolgozott volna emberi lények elpusztítását célzó létesítményben. Az elgázosításról szóló irodalom teljesen ellentmondásos volt. Miért? Mert az egész ki van találva.

Minden táborban voltak krematóriumok. Ez gyakorlati ügy volt. Emberek meghaltak. Amikor a németek meghódították a keleti területeket, hatalmas táborok létesültek, ahogy a háború előrehaladt. Járványok törtek ki, egyre több ember halálát okozva. A krematóriumok kérdése higiénikus probléma volt: az eljárás is higiénikusabb volt.

Az összes többi tábori munkához hasonlóan a táborlakók végezték a krematóriumokkal kapcsolatos munkákat. Ez nagyon nehéz munka volt a hőség miatt, és azért, mert a holttesteket be kellett emelni a kemencébe. A táborlakó munkások igen gyakran három műszakban dolgoztak. Ezek a munkások ezt önként tették. A munkára őket a zsidó tanács, illetve a zsidó rendőrség kérte fel.

Az emberek kitalálták történeteket, hogy a kemencéken belül ördögi dolgok történnek. Azt mondták, hogy eleven emberi lényeket égettek el. Kitalálták azt a történetet, hogy minden krematórium gázkamra volt.

Mások azt a történetet találták ki, hogy élő zsidókat toltak be a kemencébe. Burg a tanúvallomása során kijelentette, hogy szeretne látni a per folyamán egy olyan zsidót, aki ilyen megállapítást tett. Azt mondta, hogy az ilyen zsidót arra kellene kényszeríteni, esküdjön meg a rabbinikus rítus szerint, kis kerek sapkával a fején, Krisztus képe nélkül a héber Bibliára, egy rabbi, vagy egy jámbor, vallásos zsidó jelenlétében. Így kellene megesküdnie, hogy valami ilyesmit látott. Akkor ezek a hamis vallomások 99,5 %-ban megdőlnének, mivel a felszínes eskü ezeket a zsidókat erkölcsileg nem kötelezi.

Egy időben Burg a deportált személyek táborában volt. Ott harminc, vagy negyven emberrel beszélt a gázkamrákról, és 5-10 emberrel a krematóriumokról. Speciális engedélye volt arra, hogy meglátogasson különböző területeket, ahol elhurcolt zsidó emberek voltak. Megpróbált interjúkat szerezni különböző gettókból és táborokból.

1946-ban jelen volt a Nürnbergi Peren olyan alkalmakkor, amikor zsidókkal kapcsolatos kérdésekről volt szó. Egy ilyen alkalommal találkozott Ilja Ehrenburggal és egy zsidó kiadóval, aki több évig Auschwitzban volt. Burg megkérdezte a kiadót, hogy látott-e embereket elgázosító berendezéseket, és a kiadó azt mondta, hogy nem látott. Ehrenburg, aki a Vörös Hadsereg propagandafőnöke volt a háború alatt, azt mondta Burgnak, hogy ő volt Auschwitzben, de nem látott az elgázosításból semmit sem.

Maga Burg zsidó szülők fia volt, és éveket töltött Transznisztriában, egy olyan területen, amelyet egy olyan tiltó rendelkezés alatt álló nép számára különítettek el, amilyen a zsidó nép volt. A zsidókat azért sújtották tiltó rendelkezések, mert üdvözölték a Vörös Hadsereget. Ezen a területen az emberek kis falvakban és városokban laktak, de maguknak kellett gondoskodniuk az ellátásukról, és ezért rosszabb körülmények között éltek, mint azok, akik koncentrációs táborokban voltak. A táborokban a német hatóságok gondoskodtak a táborlakókról, mivel általában munkára fogták őket. Ezen a területen voltak támadások a zsidók ellen más etnikai csoportok részéről, de szervezett támadások a németek részéről nem történtek.

1946-ban és 1947-ben Burg Freisingben élt, az elhurcolt zsidó személyek táborában, Münchenhez közel az amerikai zónában. A parancsnok egy zsidó-amerikai tiszt volt. Burg mindenesként szolgált ott: ő szervezte meg a rendőrséget, a börtönt, az újságot, a kulturális eseményeket. Csoportokat szervezett bajorországi körútra, megmutatni nekik a látnivalókat, a múzeumokat és a kastélyokat. A táborban szerzett tapasztalatait megírta a „Bűn és sors" című művében.

Burg a tanúvallomásában azt állította, hogy a náci Németországból azoknak a zsidóknak a kivándorlását, akik nem Palesztinába mentek, a cionisták akadályozták. A cionisták azért akadályozták, hogy a zsidók más országokba menjenek, mert abban voltak érdekeltek, hogy a zsidók Palesztinába vándoroljanak ki. Továbbá, számos ország megtiltotta, hogy zsidó emigráció a földjükre lépjen.

A Német birodalom azt akarta, hogy a zsidók eltávozzanak: a hogyan és a hová másodlagos kérdések voltak. A zsidó kérdéssel foglalkozó, Göring alá beosztott emberek megismerkedtek egy tervvel, amely a cionista mozgalom alapítójától, Theodor Herzltől származott, amely magában foglalta a zsidók kivándorlását Ugandába, vagy Madagaszkárra. A tervet nem dolgozták ki, de a terv léte egymagában bizonyítja logikailag, miszerint a zsidók megsemmisítésének a terve nem létezett. A zsidók munkájára viszont nagyon is szükség volt. Burg hangsúlyozta, hogy a németek nem semmisítették meg a zsidókat.

Az 1933-as transzfer (héberül *haavara*) egyezmény egyike volt a holocausttal kapcsolatos legfontosabb eseményeknek. Ezen egyezmény értelmében 2.5 millió zsidót át kellett volna adni teherautókért cserébe. Az egyezmény sosem jutott el a megvalósulásig, mivel a cionisták nem fogadhattak be ennyi zsidót Palesztinába.

Burg felfedezte, hogy a német cionista vezetők már 1933-ban kérték, hogy a zsidókat kötelezzék sárga csillag viselésére. A cionisták ebben nem sérelmet láttak, hanem olyan gesztust, mint ahogy az SS viselte a horogkeresztet. 1938-ban, a Harmadik Birodalomban a cionista mozgalom vezetője Göring és Göbbels óhaja ellenére véghezvitte, hogy a zsidók sárga csillagot viseljenek.

Burg megírta a könyveiben azt az együttműködést, amely a zsidó vezetők (közöttük Ben Gurion) és a náci rezsim között létezett a háború előtt. Néhány nappal Hitler kancellárrá való kinevezése után Leo Back rabbi, a németországi cionista szervezetek egyik vezetője nyíltan kijelentette, hogy a zsidóság érdekei azonosak a nemzetiszocializmus érdekeivel. Burg tanúsította, hogy Back „cionizmusra" gondolt, nem „zsidóságra". Abban az időben a cionisták Németországban a zsidó népesség másfél százalékát alkották. Néhány nappal később egy másik cionista vezető hasonló nyilatkozatot tett. Burg tanúsága szerint ezeknek a nyilatkozatoknak az értelme a következő volt: „Mi, nacionalista zsidók, vagyis cionisták, egyetértünk ezzel a rendszerrel. Nem szégyenkezünk a nacionalista gondolataink miatt." A zsidókérdéssel foglalkozó németek közvetlenül együttműködtek ezzel a zsidó kisebbséggel, annak érdekében, hogy bebizonyítsák az egész világnak, hogy ők nem zsidóellenesek, hanem együttműködnek a zsidókkal.

Az 1930-as évek elején a nácik és a cionisták közötti ezen együttműködés eredményeként mintegy 120 000 zsidó vándorolt ki Németországból Palesztinába. Mindazonáltal nehézségek kezdődtek, amikor a Palesztinát kormányzó Anglia nem volt hajlandó már több bevándorlási engedélyt kiadni az arabok nyugtalansága miatt.

A németországi cionisták azon fáradoztak, hogy zsidó nyelvű iskolákat szervezzenek a gyerekek számára, és műhelyeket a fiatalemberek részére, hogy segítsék felkészülni a népet egy későbbi adott időben a palesztinai kivándorlásra. A cionisták egyedül Palesztinába irányuló kivándorlásban voltak érdekeltek, ▶

▶és mindent megtettek, amit meg tudtak tenni annak biztosítására, hogy a zsidókat Palesztinán kívül sehová ne fogadják be. A nácik pedig abban voltak érdekeltek, hogy a zsidók vándoroljanak ki, ahová csak tudnak. Mindazonáltal az együttműködés folytatódott a cionisták és a nácik között. Olyan emberek működtek együtt, mint Adolf Eichmann, Golda Meir és David Ben-Gurion, egészen 1942-ig, amikor a cionista vezetők úgy látták, hogy elérték a céljukat. Burg megállapította, hogy akkor már Németország veresége látható volt, és a cionisták, mint „a patkányok menekültek a süllyedő hajóról".

Burg gyakran megvitatta a náci és a cionista együttműködés témáját Zündellel. Burg meggyőződése az volt, hogy a cionisták bűnpártolók voltak, és a németek csapdába estek. Annak érdekében, hogy mindent átfessenek, a cionisták úgy viselkedtek, mint a fortélyos tolvaj, aki a rendőrség elől menekülve azt kiáltja: „Fogják meg a tolvajt!" Zündel kötelességének érezte, hogy ez ellen harcoljon, és Burg leszögezte, hogy ő ebben segíteni akar. Miért? „Mert különben sohasem jutunk el az emberek kiengesztelődéséhez. Az igazság lassan válik láthatóvá, és a cionista vezetők által provokált gyűlölet a zsidók ellen növekszik."

Zündel azt mondta Burgnak, hogy hálás neki a „Bűn és sors" című, 1962-ben közzétett könyvéért. Zündel azzá vált, ami azóta is, az igazság harcosa, a népe ellen emelt hamis vádak elleni harcos.

Burg azt tanúsította, hogy nem volt emberirtás a koncentrációs táborokban. Az egészségesebb embereket nem rabszolga jellegű munkára fogták. Burg rámutatott, hogy még az aranyketrec is a szabadság korlátozása, sőt bűn, de az elgázosítás kitalálása beteg elmékből származik. Burg bizonyítani akarta, hogy még Birkenauban is, ahol állítólag szintén elgázosítások történtek, zsidó férfiak és nők speciális kezelésben részesülhettek. Ennek egyik példája volt Benedikt Kautsky, egy olyan zsidó, aki szellemi tevékenységet folytatott a szocialista-marxista nemzetközi mozgalomban. Kautsky Birkenauban a háború alatt hivatalnoki munkát végzett. A 79 éves anyját is Bikrenauba küldték. Amikor beteg lett, külön szobát és az orvos által elrendelt speciális diétát kapott. Ez volt az a „speciális kezelés", amelyet az asszony megkapott és az életét meghosszabbította, ha nem is gyógyíthatta meg. 80 éves korában halt meg. Dr. Kautsky a kiszabadulása után visszatért Bécsbe, ahol folytatta a tudományos munkáját.

1946-ban, közvetlenül a kiszabadulása után Dr. Kautsky az elsők között tett közzé egy könyvet „Teufel und Verdammte" címmel („Az ördög és az elkárhozott"). Burg tanúsította, hogy a könyv az igazat írta meg, és történelmi értéke volt. Mindazonáltal az egész kiadást elégették. Másfél évvel később Kautsky közzétett egy másik kiadást, amelyben bizonyos részeket átírt, de nem írta teljesen újjá. Nem volt a könyvben dokumentáció a gázkamrákról, és maga Kautsky is beismerte, hogy sohasem látott egyetlen gázkamrát sem.

A „Bűn és sors"-ban Burg foglalkozik a varsói és lodzi gettóval. Amikor a német csapatok elfoglalták Varsót, koncentrálni akarták a zsidó népességet. Ott évszázadokon keresztül igazi gettók voltak, de az asszimilált, illetve az emancipált zsidók távol éltek a gettóktól. Most a németek azt akarták, hogy az összes zsidó együtt legyen. Gyakorlati értelemben a gettót a zsidó népesség védelmére is szervezték.

A cionistákat boldoggá tette ez az intézkedés. Egy kinevezett zsidó tanács volt a gettó kormányzó testülete. Volt saját rendőrségük, börtöneik és minden más. Természetesen, voltak közöttük kegyetlenek is. Ezek egyike a rendőrfőnök helyettese volt, akit később kivégeztek. A cionista kisebbség a zsidók többségét a maguk céljaira használta fel.

A lodzi gettóban zsidó rendőrség, zsidó bank, zsidó postahivatal volt, és bélyegek kizárólag csak a zsidók számára. Léteztek műhelyek is a zsidók részére. Ha a németek a zsidók megsemmisítését tervezték, miért voltak műhelyek? – kérdezte Burg. Miért voltak ezek a költségek? Miért tanították szakmákra a gyermekeket? Burg tanúságtétele szerint Berlinnek köszönhetően a zsidók egy kis Izraelt alkottak a gyakorlatban. De ezekről a dolgokról ma nem lehet beszélni, mert most azt mondják, hogy a „holocaust" megtörtént, és a zsidókat meggyilkolták.

A német népet, nem csupán a nácikat, hamisan vádolják, és nemcsak a Németországban tartózkodó, hanem szerte a világban élő németek hamis vád alá vannak helyezve. Burgot ez azért érdekelte, mert meggyőződése volt, hogy ez gyűlöletet provokál a zsidók ellen. A cionista vezetők még ma is érdekeltek a zsidók elleni pogromok szervezésében, és Burg azért tett tanúvallomást, hogy megakadályozza ezt.

1982-ben Zündel kétszer írt Burgnak. Segítségét kérte a torontói cionisták ellen, akik problémákat okoztak számára, és egy ajánlást kért tőle. Zündelnek az volt a véleménye, hogy ez hasznos segítség lehet számára.

Burg gyakran megvitatta a német jóvátétel témáját Zündellel. Burg szerint, ha a holocaustot nem találták volna ki, a németek nem fizetnének jóvátételt, és most „fizetnek" – mutatott rá. Izraelt 1948-ban hozták létre, és 1951-ben még mindig nem volt diplomáciai kapcsolata a Német Szövetségi Köztársasággal. Ebben az évben Izrael felhatalmazást adott Dr. Nahum Goldmann-nak, a Zsidó Világkongresszus képviselőjének, hogy tárgyaljon Dr. Adenauerrel, a Német Szövetségi Köztársaság kancellárjával, Németország bűnösségével kapcsolatban. Izrael Ben Gurion vezetése alatt pénzt akart az „átkozott németektől", de nem akart leülni velük egy asztalhoz tárgyalni. A Goldmann és Adenauer közötti tárgyalások azt eredményezték, hogy Németország elismerte: holocaustot követett el a zsidókkal szemben. Az egész második világháború alatt egyetlen német katona sem volt Palesztinában. Mit kellene akkor jóvátenni? – kérdezte Burg.

Izrael egy olyan dokumentumot nyújtott át Németországnak, amely azt állította, hogy az európai zsidók háromnegyed részét megölték, és ezekért a megholtakért kér Izrael jóvátételt. A dokumentum nem állította, hogy 6 millió zsidó halt meg. Sem az elgázosítások, sem másmilyen gyilkosságok nem tűnnek ki a dokumentumból. Ott a „megölték" szó szerepel. A kezdeti 3.5 millió márkát kitevő összeg időközben növekedett, és nemcsak a mai németek fognak fizetni, hanem az újszülöttek is. Az összeget olyan kitalálásokkal igazolták, hogy 40 millió zsidót gázosítottak el, majd 25 millióról, végül mintegy 6 millióról beszéltek, és e legutóbbi számnál maradtak.

Burg a tanúvallomásában azt állította, hogy a háborús bűnökkel kapcsolatos perek folytatódásának az értelme mind a Német Szövetségi Köztársaságban, mind az USA-ban az, hogy bebizonyítsák mindenki számára, hogy a németek (még azok is, akik Amerikában és Torontóban születtek) hibáztathatók a zsidók meggyilkolásáért és elgázosításáért.

Izrael létének alapja az, hogy a holocaust megtörtént. A Szövetségi Köztársaság német népe a tisztes munkával szerzett pénzét fizeti Izraelnek, egy feneketlen hordónak.

Világszerte mindenütt, ahol német követségek vannak, speciális kárpótlási hivatalokat állítottak fel. Burg megvitatta Zündellel, hogy ki a felelős a világon a németek és a zsidók közötti zavargásért. Azt mondta Zündel, hogy az első világháború otthont adott a cionistáknak Palesztinában, de nem adott nekik egy népet. Ez a nép túl kicsi volt, és sok mindennek kellett megtörténnie, hogy Izrael állama létrejöjjön. Ez csak háborús tevékenységgel volt lehetséges. Egy világháborúnak kellett bekövetkeznie. Ezért a cionisták együttműködtek azzal, ami, mint Wall Street ismeretes. A Wall Street hozta létre a második világháborút, éppen úgy, ahogy ők hozták létre az első világháborút is.

Burg egyetértett azzal, hogy Zündel őszinte érdeklődést mutatott a zsidókérdés iránt. Zündel német, és meg akarja védeni az országát – mondta Burg. Zündel azt mondta neki, hogy élethivatásának látja népének védelmét, mert a németeket megrágalmazták. Burg maga is úgy hitte, hogy a német népet megrágalmazták. Ezt a nézetét „újra és újra" kifejezte könyveiben, és személyében szenvedett ennek következtében. Boldog volt, hogy Zündel tanult egy kicsit tőle.

Ha a holocaust-sztori továbbra is menne azon az úton, amelyen eddig ment, sohasem lenne őszinte viszony a zsidók és a németek között – mondta Burg. A cionista vezetőknek látni kellene ezt.

Burg kijelentette, hogy ha Zündel magáévá tenné a hivatalos véleményt, nem lennének problémái, és sokkal könnyebb életet élne. Burgnak az a véleménye, hogyha lenne még két-három Zündel, az a zsidóknak is jobb lenne.

A vád úgy döntött, hogy nem tesznek fel keresztkérdéseket Burgnak.

(Ford.: Tudós-Takács János)

Pont FM. 88.1 – Szélsőközép; a szólásszabadság oázisa, vagy a hazug képmutatás újabb szemfényvesztése

A Budapest Rádió – új nevén Pont FM – „Demokrácia Rt." című adásában, hétköznap délutánonként „a rendszer könyörtelen és kíméletlen bírálóiként" ismerhettük meg a műsor, magát demokratának és liberálisnak valló vezetőit. Bár, természetesen nem a rendszert, tehát a demokráciát, és a liberalizmust bírálják, hanem csak annak – szerintük hiteltelen – képviselőit. Ennek megfelelően sokat és sokszor kritizálják – tegyük hozzá, teljes joggal – a közéleti személyiségeket, minisztereket, államtitkárokat, Gyurcsányt, Orbánt, vagy a képviselőket, vagy akár csak közalkalmazottakat, köztisztviselőket (mint például Aba Botondot, aki miután a BKV vezérigazgatói székéből sokmilliós végkielégítéssel távozott, rá néhány hétre újabb zsíros állást kapott, megint csak a közszférában).

Köntörfalazás nélkül, bátran hazugozzák le mindahányat és olvassák rájuk hazugságaikat. Gergényit a letagadott viperákért, és rendőri erőszakért, majd Demszkyt sem kímélik, aki mindezekért kitüntette őt, aztán jön Gyurcsány, aki minden baj kútfője, majd Orbán, aki az eseményeket meglovagolva, álszent módon a saját érdekében akarja kiaknázni mindezt. Teszik ezeket választékos, sokszor kifejezetten szórakoztató, éleslátó, szellemes stílusban. Azt hihetné a gyanútlan, felületes hallgató, hogy a szólásszabadság utolsó, még álló végvárát fedezte fel az éterben, és bármikor betörheti a stúdió ajtaját az ÁVH, hogy elhurcolja a nyomorultakat. De legalábbis, tényleg furcsa, hogy napról-napra megszólalhatnak ma, amikor sokkal kevesebbért is, akár egész műsorokat, vagy szerkesztői, műsorvezetői stábokat tűntetnek el a süllyesztőben.

– Emlékezzünk csak az MTV „Éjjeli menedék" című műsorára, melynek egyetlen „bűne" az volt, hogy meg merészelte hívni az adásba David Irvinget! – Másnap már maga a műsor sem létezett, a „felelősök" is más kenyér után nézhettek, és az MTV stúdióiban még ▶

▶ napokkal az eset után is, csapatostul meghívott zsidók, habzó szájjal ostorozták a megszeppent riportereket, és magát a közszolgálatiságot vonták kétségbe, amiatt, hogy ilyen skandallum előfordulhatott a „magyar" televízióban. A rémült médiavazallusok még csak annyi ellenvetést sem mertek tenni, hogy: „hiszen a felelősségre vonás megtörtént, a műsor megszűnt, a műsorvezetők, szerkesztők repültek". A zsidók, úgy látszik, szerettek volna még néhány nyilvános kivégzést, vagy legalább egy kis málenykij robotot, ki tudja.

Nos, nem véletlenül kanyarodtam el pont ebbe az irányba, mert egyvalamire tökéletesen megfelelő ez az összehasonlítás: világosan láthatjuk, hogy mit szabad, és mit nem!

Visszatérve a Demokrácia Rt-re, némi magyarázattal szolgálhat erre a nagy „szabadságra", és „függetlenségre", ha megfigyeljük, hogy a műsorvezetőknek semmilyen történés, vagy apropó nem lehet alkalmatlan arra, hogy a „holokauszt hatmillió áldozatánál" kössenek ki, vagy a magyarországi legendás hatszázezernél, vagy, hogy szajkózzák az „őrült nyilas tömeggyilkosokat", a „náci háborús bűnösöket", a „fasiszta pribékeket". Így lesz aztán a judeoliberális Gyurcsány-rezsimből fasisztoid, Orbán természetesen fasiszta, az Árpád-sávos lobogó – ha tetszik, ha nem tudomásul kell venni – hogy fasiszta jelkép, de, ha valamilyen okból Izrael külpolitikáját bírálják éppen; hozzá is teszik gyorsan, hogy Izrael fasisztoid állam(sic!). Adolf Hitlert rendszeresen gúnyolják, a Mein Kampf-ból kiragadott – szövegkörnyezetétől megfosztva értelmetlenné vált – félmondatok ostoba, infantilis boncolgatásával.

Mindeközben persze a nyílt hazugságtól sem riadnak vissza a jó entellektüelek, ha éppen arról van szó. A Becsület-napi megemlékezésről szólva kijelentik, hogy nevetségesen túlreagált műbalhéval állunk szemben, hiszen „bárki megnézheti az Interneten a felvételeket, háromszáz hülye náci bohóckodik a Hősök terén". Nos először is, egy tömeg nagyságának ránézésre való megítélésénél, valóban minden további nélkül tévedhet valaki akár százas nagyságrendben is. De, ha ez a „tévedés" körülbelül húsz százalékosra zsugorítja azt a bizonyos tömeget, akkor én hajlamos vagyok ezt inkább – finoman szólva – úgy nevezni, hogy az illető valótlant állít. Arról már nem is beszélve, hogy a „független gondolkodóknak" tudniuk kéne, hogy eszménk igazságtartalmából semmit el nem vesz, vagy akár hozzá nem ad az a körülmény, hogy éppen mennyi a követője. Vagy, ha ezt nem így látják, és nézeteik szerint a mennyiség felülírja a minőséget, akkor nem is értem mi bajuk a Gyurcsány-rezsimmel, hiszen „azt választotta a tömeg nagyobbik hányada". Mielőtt valaki ezzel kapcsolatosan a választási kampány – azóta már mindenki számára nyilvánvaló – hazugságával érvelne; ugyanezt elmondhatjuk Orbánnal is, mert vagy ez, vagy az; e két alternatíva közül választ a nép, mindannyian tudjuk, hogy itt tartunk. Meglátásuk szerint egyébként a baloldal pontosan azért ragaszkodik Gyurcsányhoz, mert eddig csak a jobboldalnak volt „Führere" Orbán személyében, de most már nekik is van egy. (Persze, mindketten fasiszták.) Nem lehet könnyű ilyen fejlett igazságérzettel, egy ennyire szélsőségesen fasiszta országban vegetálni, mint Magyarország!

Mivel a műsor valamilyen szinten interaktív – SMS üzenetek küldésére is lehetősége van a hallgatóságnak – ezek szép számmal érkeznek is, köztük nem kevés bíráló. Az üzeneteket nagy többségében be is olvassák, majd „darabokra szedik azt", természetesen akkor, mikor az írójának már nincs lehetősége reagálni az „okosságokra". Mivel, lehetőségeinkhez mérten, szándékunkban áll némileg helyrebillenteni ezt az egyoldalú szólásszabadságot, most foglalkozzunk egy kicsit olyan felvételekkel, amire semmiféle épkézláb magyarázattal nem tudtak szolgálni a műsor vezetői, és szerkesztői, de annál „ügyesebben" beszéltek mellé. Egyik hallgató például különösnek találta, hogy ezek a hiperéleslátással megáldott gondolkodók, akik olyan világosan diagnosztizálják a ma történéseit, és tárják fel hazugságait, hogyan hihetnek el mindent kritikátlanul, csaknem hetven évvel ezelőtti eseményekről, nevezetesen a „gonosz nácikról"? A kezdeti hümmögések után a válasz annyi volt csupán, hogy „miből gondolják egyesek, hogy bármiféle jogfolytonosság lenne az akkori, és a mostani hatalom között, tehát, ha ezek hazudnak, abból automatikusan az következne, hogy hazudtak az akkoriak is?" Ezen aztán szokásukhoz híven elröhögcséltek egy kicsit, még néhányszor felhorkantak a feltételezés abszurditásán, aztán elegánsan tovasiklottak. Magyarán, nem kevesebbet állítottak, mint, hogy Roosevelt, Churchill, Sztálin, és hasonszőrű korabeli politikustársaik, nem voltak hazugok, mindig csak az igazat mondták. (Hiszen, ha mégis elhagyta volna egy-egy hazugság valaha is az ajkukat, vajon nem az lenne-e a legkézenfekvőbb, hogy halálos ellenségeik – azaz a „nácik" – rovására tették volna azt?) De ide sorolhatjuk még akár Rákosi pajtást, vagy Kádár elvtársat is, mert érdekes módon, ezen politikusok között, akik között látszólag antagonisztikus világnézeti ellentét feszült, e tekintetben óriási és tökéletes konszenzus jött létre. Mint ahogy a jelek szerint feltétlen összhang alakult ki Rákosi pajtás, és a Demokrácia Rt. között is (e tekintetben). Rákosi pajtásról (és bátran mondhatjuk, a többiekről is) egyébként már mindannyian tudjuk, hogy mindenben hazudtak. Kivéve persze, ezt az egyet! Ez valószínű is. Nem is értem, hogyan vélhet itt felfedezni bárki bármiféle „jogfolytonosságot", az igazmondó Sztálin elvtárs, Roosevelt, vagy Rákosi pajtás, és a hazug Gyurcsány között!

A demokrácia etalonjai egyébként, amellett, hogy kérlelhetetlenül utálják a hülyerohadtostobavérszomjasgyűlölködő nácikat, mégis felháborítónak tartják a Gyurcsány–Orbán konszenzust gyűlölettörvény ügyben. Ebben a szabadságjogok, és a szólásszabadság megsértését látják. Nézeteik szerint, bármennyire is hülyék a nácik, nekik is joguk van a vélemény- sőt, még a gyülekezésszabadsághoz is! Aki ezt korlátozni akarja, az fasiszta. A „neonáci" tüntetéseket betiltani igyekvő, készülő törvény fasisztoid(!). (Mikor az ilyen nyakatekert és képtelen, minden józan észt nélkülöző végkövetkeztetéseket kiköpik, sokszor nem is tudja az ember, hogy sírjon-e, vagy röhögjön.) Nemes példának állították a hallgatóság elé az – amúgy is legendásan okos – amerikai embereket. Történt ugyanis, hogy amikor Chicago polgármestere betiltott egy neonáci megmozdulást, a chicagói liberálisok ezrei vonultak az utcára, hogy tiltakozzanak ez ellen. Mikor egy hallgató megjegyezte, hogy, bár igen szépen beszélnek arról a bizonyos szólásszabadságról, de igazából még egyetlen „nácit" sem hallott a műsorban, aki elmondhatta volna a véleményét, felháborodva közölték, hogy „ez lenne viszont a szerkesztői szabadság". Az ő műsorukban egyetlen hülye náci sem fog makogni, és engedtessék meg nekik, hogy eldöntsék, kinek adnak szót, és kinek nem. Rendben van. Engedtessék! De akkor mi a probléma Gyurcsányékkal? Ők is csak el akarják dönteni, kinek adnak szót, és kinek nem. Gyakorlatilag, Rákosi pajtás után, most Gyurcsánnyal is tökéletes kohnszenzusra jutott a Demokrácia Rt, mert, hiszen ilyen értelemben Gyurcsány sem ellensége a szólásszabadságnak. Ő is nyilván támogatja, hogy mindenki szabadon elmondhassa a véleményét. (Máshol!)

De a legnagyobb ünnep mégiscsak a Holokauszt-emléknap volt a műsor életében. Végre köntörfalazás, és mindenféle nyakatekert csűrés-csavarás nélkül, egyenesen, célzottan és konkrétan lehetett egy teljes műsoridőt szentelni, a szívüknek oly' kedves témának. Volt is ott minden: hű, meg ha, együttérzés, sajnálkozás, megrázó néma pillanatok, majd néha-néha egy-egy bírálóbb hangvételű SMS középkori sötét barbarizmusa feletti döbbent elképedés. Azt az egyet persze, valamilyen oknál fogva, sosem tolerálják a Demokrácia Rt.-nél, ha a zsidókat kritizálja valaki. Logikájuk szerint, lehet negatív észrevétellel illetni egy-egy zsidó személyiséget, vagy akár Izrael állam külpolitikáját (melyről egyébként is megtudhattuk, hogy fasisztoid) de innen odáig eljutni, hogy en bloc valaki a zsidókra nézve következtetéseket merjen levonni, ez körülbelül olyan, mintha valaki a Gyurcsány-rezsim garázdálkodását látva, azt mondaná, hogy „nahát, milyenek ezek a magyarok!" Akkor vizsgáljuk meg kicsit ezt az eszmefuttatást!

– Ha Európa és Amerika-szerte azt tapasztalná mindenki – függetlenül attól, hogy milyen nemzet szülötte –, hogy a magyar érdekekkel szembemenni nem lehet, azokat megsérteni tilos.

– Ha Európa és Amerika-szerte minden állam kormánya magyar befolyás alatt állna, a pénzügyi, a gazdasági, a kereskedelmi, a véleményformáló, tehát stratégiai üzletágakat, és a politikát is magyar érdekcsoportok uralnák, és irányítanák.

– Ha – előbb vázolt hatalmunknál fogva – történelmükből száműznénk a nemzeti sajátosságaikra, és nagyságukra vonatkozó információkat, ellenben kötelező tananyaggá tennénk gyermekeik számára Trianont, és a magyarság ellen az elszakított területeken és a csonka országban is elkövetett genocídiumot.

– Ennek megfelelően nem születne olyan hollywoodi szuperprodukció – hiszen Hollywood teljes egészében magyar kézben van – melyből kimaradhatna, melybe be ne csempésznénk a magyarsággal szemben elkövetett égbekiáltó igazságtalanságokat.

– Miközben kihasználva iszonyatos véleményformáló egyeduralmunkat, az adott nemzetek történelmének tragikus és hősi epizódjait feledésre ítélnénk – természetesen adott nemzeteken belül is – addig Trianon Múzeumot, és emlékművet állíttatnánk minden jelentősebb európai és amerikai városban, és elvárnánk, hogy vazallusaink – a magukat nemzetinek nevező bábkormányok – minden évben, megadott napokon, a lehető legmagasabb szinten képviseltessék magukat, és tisztelegjenek a magyarságon esett mérhetetlen bűnök emléke előtt.

Most csak néhány egészen nyilvánvaló dolgot ragadtam ki, olyanokat, amiket már csak a teljesen hülyék nem látnak, és – hely hiányában – itt még csak érintőlegesen sem foglalkozhatom igazán lényeges „magyarkérdésekkel".

Nos, mennyire húzhatnám a számat, ha mindezektől besokallva, egy német, vagy akár egy amerikai polgár hosszú-hosszú idő után azt mondaná, hogy „kezd tele lenni a hócipőm ezekkel a magyarokkal"?

Pedig egy nem is annyira elhanyagolható különbségről még szót sem ejtettünk: a mi történetünk igaz.

Egészében véve miről van itt szó? A Demokrácia Rt. műsorvezetői ebbe a „teljesen hülye" kategóriába tartoznának? De egyéb megnyilvánulásaikat figyelembe véve, azt hiszem ez kizárható. Ha én „üzemeltetném" a parlamenti demokráciát, és azt látnám, hogy az emberek kezdenek tömegesen kiábrándulni annak képviselőiből, vajon létrehoznék-e egy „szélsőközép"-et, akit ugyanúgy én rángatnék dróton, de a kiábrándult tömegek előtt mégis azt a látszatot kelthetném vele, hogy ez egészen más, ez szókimondó, becsületes, és kérlelhetetlen? A válaszom: nem! De én hungarista vagyok.

Most legalább három okot tudnék kapásból felsorolni, ami miatt valaki a zsidók szolgálatába állhat (ez esetben korábban a hülyeséget már kizártuk): a pénz, a pénz, no meg a pénz. Ja, és a negyediket majdnem elfelejtettem: ha az illető maga is zsidó…

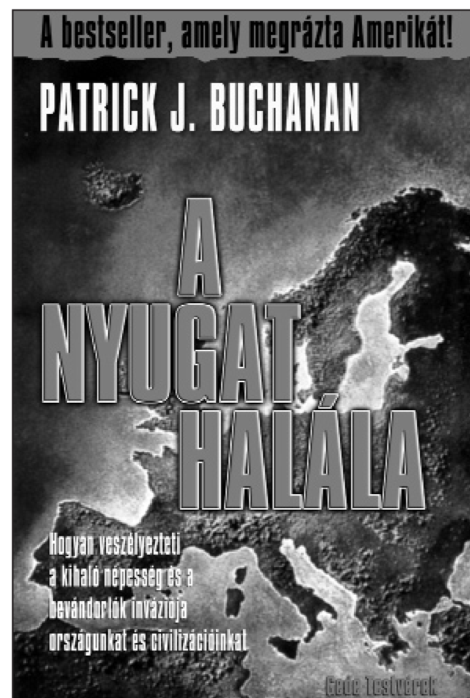
Végvári Levente Attila

kitartás.hu

Tudós-Takács János

PATRICK J. BUCHANAN:
A NYUGAT HALÁLA

(könyvismertetés)

Patrick J. Buchanan neve világszerte ismert, nemcsak, mint a politikai filozófia jeles művelőjéé, hanem mint az egykori amerikai elnök, Ronald Reagan beszédeinek írójáé és jelentős amerikai politikusé: az 1992-es és 1996-os amerikai elnökválasztáson a Republikánus Párt színeiben indult, és különösen az 1996-os választás alkalmából a párton belüli előválasztás során komoly sikereket ért el.

2002-ben jelent meg az elmúlt évtizedek legnagyobb amerikai könyvsikerét jelentő műve, „A Nyugat halála", amely a közelmúltban magyar fordításban is napvilágot látott.

A könyv címe emlékeztet Oswald Spenglernek az első világháború után megjelent „A Nyugat alkonya" című könyvére, de a két könyv mondanivalója között alapvető különbség van. Míg Spengler az egyes civilizációs korszakokat élő organizmusnak tekinti, amelyek a földi élet törvényei szerint elérik fejlődésük csúcspontját, amelyet az öregedés és dekadencia fázisa követ, szinte determinisztikusan, vagyis az emberi akarattól függetlenül, és a nyugati civilizációt is ez a dekadencia sújtja, addig Buchanan szemléletében a Nyugat halálos veszedelmének oka nem természeti-biológiai szükségszerűség, hanem a pusztulás mélyén végső soron erkölcsi, vagyis az emberi szabad akarattól függő okok hatnak, s éppen ezért a Nyugat helyzete nagyon súlyos, de nem végzetszerű: az ember erkölcsi pálfordulással úrrá lehet a halálos veszélyt hordozó, pusztító erőkön.

Buchanan mindenekelőtt leszögezi, hogy a Nyugat népessége kihalóban van: a születések száma Európában és Amerikában drasztikusan csökken, míg a harmadik világ népessége robbanásszerűen növekszik. Ez a helyzet a szerző szerint nem spontán alakult ki, hanem a nyugati keresztény kultúra pusztulását óhajtó hátérerők tudatos aknamunkájának következménye. Míg Clemenceau az első világháború után csak azt fájlalta, hogy „20 millió némettel több van, mint amennyi kívánatos lenne", addig az egész keresztény kultúra ellenségei az egész Nyugat népességcsökkenésében érdekeltek.

Az átlagemberek tömege hajlamos a nyugati népességcsökkenést kizárólag gazdasági, pénzügyi okokkal magyarázni, de szem elől téveszti, hogy Európa egyik leggazdagabb országának, Németországnak a népessége katasztrofálisan csökken, s ugyanakkor a harmadik világ számos, igen szegény országának népessége ugrásszerűen növekszik, és ez mindennél fényesebben bizonyítja, hogy ez a jelenség gazdasági-pénzügyi okokkal nem magyarázható. Ezzel szemben Buchanan a legmélyebb okot a Marcuse által propagált és a hatvanas-hetvenes évek óta széleskörűen elterjedt élvezeti elvben látja. Nem arról van szó, mintha az élvezet igenlése önmagában rossz lenne. Aquinói Szent Tamás *A Teológia foglalata* című főművében kimutatja, hogy a szomorúság az ember lelki, erkölcsi életét legjobban veszélyeztető érzelmi állapot, amely ellenszeréül többek között éppen az élvezetet ajánlja, amely, mint gyönyörködtető jó, a hasznos jónál magasabb értékű. A hasznos jó nem öncél, csak eszköz; az élvezet már öncél, de nem végső cél; az erkölcsi jó követése teszi egyedül lehetővé, hogy az ember elérje a végső célját, és ezzel annak meg nem szűnő élvezetét is. Ha az élvezetet tekintik legfőbb és végső értéknek, ahogy ezt Marcuse sugallja, értelmetlenné válik minden áldozatvállalás, minden olyan kötelességteljesítés, ami fáradsággal, erőfeszítéssel, olykor lemondással jár.

Buchanan helyesen mutat rá, hogy az élvezeti elv csúcsértékké minősítése nagymértékben hozzájárult az abortusz, a homoszexualitás és az eutanázia nagymértékű elterjedéséhez, és ez a három már közvetlen kihatással van a Nyugat tragikus népességcsökkenésére. De ugyanennek vannak közvetett okai is, és ezek közül kiemelkedik kettő. Az egyik a kényszerű női munkavállalás, amely a monogám család halálával fenyeget. A hangsúly viszont a *kényszerű* női munkavállaláson van Buchanan-nél, és ezt fontos szem előtt tartanunk, ugyanis semmi negatív következménnyel nem jár, ha az a nő, aki hivatást érez tudományos, vagy művészi munkára, vagy küldetésének érzi, hogy például gyermekorvos, óvónő, esetleg bölcsődei gondozónő legyen, *önként, anyagi kényszertől mentesen* ilyen munkát vállal, hiszen ez női mivoltának és a férfihoz való viszonyának nem eltorzulását, hanem kiteljesedését eredményezi. De a kényszerű munkavállalás hosszú távon feltétlenül árt a monogám családnak és előrevetíti a Nyugat halálát.

Buchanan a Nyugat halálának másik közvetett okát a feminizmus kultuszában látja. Ez az irányzat valójában nem a nők igazi értékét védi, hanem valódi célja a nőket a férfiak ellen uszítani, és ezáltal a legmélyebb emberi kapcsolatnak, a férfinő kapcsolatnak, és ezen keresztül a legkisebb, de legalapvetőbb emberi közösségnek, a családnak bomlasztása, elsorvasztása, s ezáltal a társadalom atomizálása, izolált egyedekre való szétzúzása, hogy ezzel helyet készítsen egy nem-keresztény alapon nyugvó „új társadalom" számára.

Buchanan éles szemmel felismeri, hogy az „új társadalom" apostolai mindenütt kemény harcot folytatnak a keresztény vallás ellen. Ezért tilos a gyermekek vallásos nevelése az iskolákban, és ez a keresztényellenes életérzés fejeződött ki John Lennon híres-hírhedtté vált „Imagine" című számában, ahol a beatvilágsztár egy Isten, erkölcs és pokol nélküli világot vetített hallgatósága elé. Nyíltan hirdette a „kereszténység utáni kor" eljöttét, és így nemcsak megdöbbentő öntömjénezés, hanem egy ateista *wishful thinking* (vágyakat valóságnak tekintő gondolkodás) megnyilvánulása a dölyfös kijelentése: „Népszerűbbek vagyunk, mint Jézus Krisztus".

A keresztényellenes hadjárat első lépésként egy „ellenvallást", úgyszólván egy „új vallást" hozott létre. Nem igazi vallás ez, hiszen a vallás lényege az ember és Isten közötti kapcsolat, és ez az „új vallás" nem akar tudni Istenről, de az igazi vallásokhoz hasonlóan vannak dogmái és van „erkölcstana", vagyis szigorúan megkövetelt és szankciókkal körülbástyázott magatartási szabályzata: a „politikai korrektség" követelményrendszere.

Az „új vallás" főbb tételei:

1) Minden vallás egyenrangú.

2) Nem a vértanúk és harcosok az igazi történelmi hősök, hanem az „egyenlőség" prófétái.

3) Legnagyobb bűn az úgynevezett „gyűlölet-bűn", amit meglehetősen kiterjesztő értelemben vesznek: például, ha valaki kifogásolja, hogy a média sokkal nagyobb bűnnek tekinti, ha egy fehér ember megöl egy feketét, mint ha fekete öl meg fehéret, akkor a kritikust azonnal „gyűlölet-bűnnel" vádolják.

Ennek a keresztényellenes „új vallásnak" igazi kialakítója az úgynevezett frankfurti iskola, amelynek különösen négy szellemi vezetőjét emeli ki Buchanan, mint fő felelősöket: Lukács Györgyöt, Gramscit, Adornot és Marcuse-t. Lukács György nyíltan célul tűzte ki a nyugati társadalom elpusztítását, és erre a legalkalmasabb eszköznek a promiszkuitást gondolta. Gramsci magának a kereszténységnek a felszámolásában látta az új világ születésének előfeltételét. Adorno a családban vélte a jövő kialakításának legfőbb akadályát, és ennek megsemmisítését tűzte ki célul. Marcuse pedig – amint láttuk – mindezek legfőbb eszközének az élvezeti elv gyakorlatba ültetését tekintette.

De az „új vallás" követői a kereszténységen és a családon kívül még egy nagy ellenség ellen hirdettek harcot: a nemzeti érzés és nemzeti öntudat ellen. A frankfurti iskola a pszichológiai alapú demoralizálást tekinti a legalkalmasabb eszköznek. Buchanan így fogalmazza meg az erre vonatkozó jelszavukat: „Foszd meg a népet önbecsülésétől, szégyenítsd meg." Ezt célozza a nép múltjának és nagy történelmi alakjainak befeketítése, amelyet szívesen neveznek „mítosztalanításnak". Valójában az, amit ők tesznek, negatív értelemben a legnagyobb mítoszgyártás, csak ennek a mítosznak nem istenek, nem hősök, hanem ördögök, sátáni személyek a főszereplői, és azok természetesen, mindig a nyugati kultúra és civilizáció igazi megteremtői és a nyugati nemzetek büszkeségei.

Ennek az új szellemiségnek a terjesztését döntő módon megkönnyíti, hogy a legfőbb propagandaeszköz, a média hatalmas többségében az „új vallás" apostolainak kezében van. De ugyanakkor ennek az új ideológiának gyengeségét mutatja, hogy ideológusaik elsősorban nem magának a kereszténységnek a tantételeivel, és nem a nemzeti gondolat doktrínájával szállnak szembe, hanem ellenfeleik személyiségét igyekeznek hiteltelenné tenni rágalmakkal, elferdített információkkal, alaptalan gyanúsításokkal és egyszerű kitalálásokkal.

Miközben állandóan hangoztatják a toleranciát, és a lehető legtürelmetlenebbül támadják a nyugati kultúra és civilizáció maradványait, maximális türelmet követelnek nemcsak saját személyükkel, de felforgató, destruktív tanaikkal szemben is! Ezzel szemben Buchanan joggal idézi könyvében Fulton Sheen püspököt: „A tolerancia csak emberekre vonatkozik, sohasem az igazságra." Az igazság ugyanis nem más, mint az emberi értelem megegyezése az objektív valósággal. Így csakis két eset lehetséges: az emberi értelem vagy megegyezik, vagy nem egyezik meg azzal, ami rajtunk kívül, tőlünk függetlenül létezik. Előző esetben igaz, utóbbi esetben téves az ismeret – harmadik eset nincs! Az igazság vonalán tehát lehetetlen a pluralizmus, ezért az igazságra vonatkozó eszmék vonalán értelmetlen toleranciáról beszélni. Egy eszme meggyőződéses híve – ha nem szélhámos – nem mondhatja a maga állítását is, meg annak ellenkezőjét is igaznak! A tolerancia tárgya csak az eltérő felfogás képviselőinek személye, emberi mivolta lehet, ami azt jelenti, hogy az eltérő felfogás képviselőit nem büntetőjogi eszközökkel kell elnémítani, nem emberi becsületükben kell bemocskolni, hanem igaz, korrekt, tudományos érvekkel kell igyekezni *meggyőzni!* De éppen ennek ellenkezőjét tapasztaljuk a tolerancia bajnokainak részéről.

Buchanan találóan idézi Dosztojevszkijt, aki a Karamazov testvérek-ben Aljosa ajkára adja a saját meggyőződését: „Ha Isten halott, akkor minden megengedhető." Igen, Isten törvénye a fő akadálya az igaz, jó és szép elleni küzdelemnek, így hát logikus, hogy az elméleti és gyakorlati materializmus marxista és liberális hívei mindent elkövetnek, hogy Isten halott legyen a nyugati emberek gondolkodásában, mert ez a feltétele, hogy az általuk úgy gyűlölt nyugati kultúra halott legyen a valóságban.

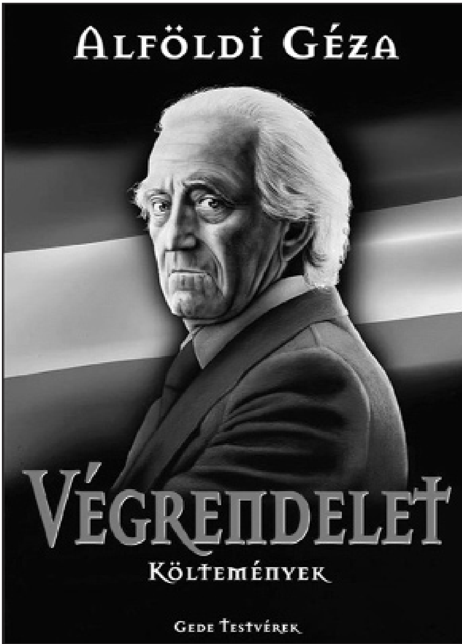
Buchanan műve páratlanul pontos diagnózist ad a sír felé tartó nyugati kultúra állapotáról, és filozofikus mélységgel tárja az olvasó elé e súlyos betegség okait. „A Nyugat halála" rengeteg konkrét példával, számos konkrét eset ismertetésével szolgál elemzései alátámasztására és illusztrálására. E könyv nem napi politikai célokat szolgál; mérhetetlenül több ennél: a szerző hisz abban, hogy az általa szeretett Nyugat sorsa nem végzetszerű. Azért nevesíti a halálos kórokozókat az olvasó előtt, hogy megakadályozza a tragédiát. Lényegét tekintve azt a gondolatot akarja elültetni a nyugati ember lelkében, amit a XIX. század elején Széchenyi István a magyar nép számára így fogalmazott meg: „Bennünk van a hiba, de bennünk van a feltámadáshoz szükséges erő is." De ahhoz, hogy ezt az erőt kifejthessük, hogy lelkileg újjászülessünk, előbb tisztán kell látnunk az igazságot, amelyről Krisztus azt ígérte, hogy megszabadít minket. És ennek az igazságnak alapos ismeretéhez segít hozzá Buchanan könyve, amelynek ott kell lennie minden olyan ember könyvespolcán, aki azt akarja, hogy ne következzék be a Nyugat halála!

Buchanan meggyőződését jól összegezi az általa választott Eliot-idézet: „A politikai filozófia az etikából meríti szentesítését, és az etika a vallás igazságából." Reméljük, hogy a társadalom visszatér az örökkévaló igazság forrásához!

Paudits Zoltán

Hontalanul…

Néhány gondolat Alföldi Géza: Végrendelet c. kötetéhez

Ebben a sablonba öntött, uniformizált, virtuális világban bizonyára sokak számára furcsa, szokatlan és hiábavaló próbálkozásnak tűnik a szépirodalom, ezen belül is a vers propagálása, ennek ellenére az a tudat vezérel e sorok írása közben, hogy vannak azért a társadalomban olyan gondolkodó, maradandó értékek felé forduló egyének, és remélhetőleg, nem is kevesen, akik megelégelték az évtizedek óta beléjük sulykolt aszfaltirodalmat, az urbanizált, klónozott műköltőket és képzeletükben visszavágynak az anyaföld teremtő erejéhez, a vidéki lét szénaszagú, friss levegőjéhez, a tiszta és intakt természet egyszerű, hétköznapi csodáihoz.

Azoknak ajánlom elsősorban Alföldi Géza: Végrendelet c. vaskos verseskönyvét, akik eljátszanak azzal a talán bizarrnak tűnő gondolattal, hogy egy emigrációba kényszerült és máig méltatlanul mellőzött és elhallgatott ízig-vérig magyar költő, újságíró, szerkesztő, kiadó, zeneszerző látszólag szubjektív, de valójában az objektivitást mindvégig magában hordozó „mindent érző és mindent látó szemüvegén" át szeretném vizsgálni és figyelni a törékeny emberi lélek, a halandó szív apró, finom rezdüléseit, az egyénnek és az őt körülvevő környezetnek Isten végtelen, soha el nem múló szeretetével átszőtt kapcsolatát.

„Sár, végeláthatatlan zöld és barnaszínű táblák, amott szik, arrább terméketlen sárga futóhomok: de nagy lelke lebetett annak, aki erről a földről Himnuszt álmodott!" – írja Alföld című versében. És vajon milyen kifinomult, érzékeny lelke volt Alföldi Gézának, akiben ez a gyönyörű, plasztikus vers megfogant!

Alföldi költészetében éppen annyira fontos és nélkülözhetetlen szerepe van egy árokszéli, eső verte, sáros rögnek, mint a zöldellő mezőn mosolygósan viruló harmatos liliomnak, vagy a Kárpátok izmos gerince mögé kecsesen lebukó alkonyi Napnak. Soraiban minden mindennel szoros, harmonikus egységet alkot és szétválaszthatatlan kohéziós erőben egyesül egymással a magában oly sok titkot és szépséget rejtő és hordozó univerzumban.

Egyszerre van jelen alkotásaiban a születés és a halál, az alfa és az omega. Párhuzamban fut a kétségbeesésig felfokozott gyötrő reménytelenség, a hontalanság lelket tépő, keserű és egyre erősödő fájdalma, a tehetetlen, magára hagyott, árva ember önmarcangoló vergődése, a hazájáért aggódó humanista vátesz egek felé törő hangos jajkiáltása, a magyar feltámadást váró, új hajnalt bontó, krisztusi hitben gyökerező lázas reményével. Kevés olyan költő van, akiben szavakkal már nem jellemezhető magaslatokig szárnyal a magyarságtudat. Ezen kevesek égi pantheonjában foglalta el örökbecsű helyét Alföldi Géza 1991. október 25-én, halála napján.

A nagy gonddal összeállított, szép kivitelezésű, terjedelmes verseskönyv a költő kilenc kötetét foglalja magában és ad átfogó betekintést, hiteles, hamisítatlan szociográfiai, erkölcsi, morális korrajzot arról a hagyományaihoz hűen ragaszkodni akaró magyar való világról, amelyet fékezhetetlen, bűnös akarattal és embertelen erőszakkal zárnak nemzet- és magyarellenes hatalmi erők árulással és ármánnyal szőtt rácsok mögé, s tesznek tönkre, rombolnak porrá és amelynek a szuverenitását kufárok módjára adják el idegenszívű szedett-vedett rabló hordáknak.

A hányatott sorsú, rezervátumba zárt és élete végén már különösen mostoha körülmények között élő költő idegen földről szemlélve Magyarország bús fellhőkkel borította egét sokkal tényszerűbben, reálisabban látta át, mérte fel az eseményeket, annak velejáró következményeit, ok-okozati összefüggéseit, mint bárki más.

Számos versében szót emel a zsarnoki diktatúra, az önkényuralmi elnyomás, a szegényeket kifosztó, megalázó, dölyfös burzsoá arisztokrácia, és a gyilkos, kommunista diktatúra önmagukat tömjénező képviselői ellen.

Alföldi Gézát, nemcsak a neve, az ősei, a szavai tették magyarrá, hanem a szíve és a lelke is magyar volt. Ezt fogalmazza meg a következő sorokban. Ez a csodálatos gondolatmenet lehetne akár a költő ars poeticája is:

„Magyarnak lenni, nem a szó, a név, az ősök, az élet, magyarrá csak a szív tesz és a lélek!"

Álljon mindannyiunk előtt örök mementóként és követendő példaként a költő élete, munkássága, gondolkodása. Teljen meg szívünk, lelkünk ugyanazzal az önzetlenül szétáradó szeretettel, hűséggel, tenni akarással, gyermeki jósággal, hittel és magyarságtudattal, amely érezhetően áthatol Alföldi minden versén. Csak és kizárólag ezeknek a felbecsülhetetlen értékeknek a megőrzésével, megtartásával és továbbadásával van esélyünk az életben maradásra. Az utánunk jövő generációnak is meg kell hallani a kiáltásunkat. Vezetnünk kell őket és velük együtt nekünk is menni kell tovább a számunkra kijelölt úton. Ehhez nyújt bátorító segítséget e verseskötet is!

Fajtám…

Fajtám, te könnyes, űzött, árva,
mi vagy te, mondd meg énnekem,
hogy csak terólad szól sírva, vágyva,
szidva, imádva minden énekem!

Érted minden sírás, könnyek,
teérted szent a fájdalom,
érted a kín is, látod, könnyebb,
s a keresztet is vígan vállalom!

Mi vagy te?… Ködös képzelet?
– Mert meg nem foghat ember agy,
sosem láttak s még meg nem mértek,
mert csak lélek, hit, cél és eszme vagy!

Száz mikroszkóp ki nem mutathat,
nincs vegyszer, ami rád talál,
és mégis-mégis minden te vagy,
hegy, völgy, ég, föld, száz élet s száz halál.

Semmi sem vagy és mégis minden,
sosem születsz és mégis élsz,
mint láthatatlan, örök Isten
a földből nősz ki és az égig érsz!

Ezrek halnak kínhalált érted.
Egyik sem tudja, hej, miért!…
Csak ködös vággyal űz a végzet,
de nem is férfi, aki nem így élt!

Koldusok lesznek és boldogok,
az utcaseprők hercegek,
mert szívükben lánggal fellobog,
fajtám, te űzött, az áldott neved!

Otthagynak asszonyt, kis családot,
mindent, ami szép, jó és vagyon,
s büszkén hordják érted a láncot,
vagy úgy hullanak el a vérpadon!

S bár egy jó szót nem kapnak érte,
de te vagy mégis mindenük!
S inkább a poklok fenekére,
mint az égbe, ha ott nem vagy velük!

Mi vagy fajtám?… Hit?… Vagy őrület?
Átok?… Vagy égi szerelem?…
Mindegy!… S hozzon bármit a jövő:
csak tiéd vagyok!… Rendelkezz velem!

Szenvedni kell!

Minden szépért szenvedni kell,
a dalért, a színért,
a szavakért, a rímért:
minden szépért szenvedni kell.

Minden jóért szenvedni kell.
A jóság sorsa könny és átok,
a szenvedés szüli a boldogságot:
s minden jóért szenvedni kell.

Az Igazságért is szenvedni kell.
Az igazság útja rögös, sáros,
a szenvedés vezet az Igazsághoz:
s az Igazságért is szenvedni kell!

Az életet is szenvedéssel adják.
Szenved, aki szül, szenved,
aki kínban megszületett:
az életet is szenvedéssel adják.

A szenvedésből fakad minden.
Szenvedni kell, ez a végzet,
hogy megtaláljad a szépséget:
a szenvedésből fakad minden.

És ezért szép és jó a szenvedés.
Mert anyja mindennek,
álmodnak, hitednek:
és ezért szép és jó a szenvedés.

A szenvedéstől az Isten sem ment,
Ki úr az öröklét felett.
Az Isten fia is szenvedett:
a szenvedéstől az Isten sem ment!

Mert Nagypéntek nélkül nincs Feltámadás!
Örök az ige. Örök a rendelés.
Kell a könny, kell a szenvedés:
mert Nagypéntek nélkül nincs Feltámadás!

Temetők népe

Mi a temetők népe vagyunk.
Csak a sírok ezre között
Érezzük jól és otthon magunk.

Az élőket mi kutyába vesszük,
Az alkotókba belerúgunk.
De ha meghalt, sírja fölé
Mea-culpázva odahullunk.

Az élő Krisztus itt sosem kellett:
Csak a halott Isten s a keresztek.

Mi az élőket csak szidni tudjuk,
Akármit tett, gyúrni, gyalázni,
De a halottakat fölénk emeltük,
Szoborba öntettük, s tudtuk imádni…

Átok

Verje meg az Isten, két kezével bőven,
azt, aki miatt én lázongani jöttem

erre a tájra, ehhez a néphez,
búzakalászon csillogó napfényhez!

Árnyakat mesélni, bánatot szólni,
hogy halál a sorsunk, dermedten dobolni.

Mért nem maradhattam vidám nótaszónak,
tulipános-szűrös víg kuruckodónak,

mért kell nekem átok, ha testvérhez szólok,
s lassan az égtől is, jaj, miért húzódok?…

Mért bújunk el rögtön, ha idegent látunk?…
Verje meg az Isten, ki miatt bezárunk

kiskaput és ajtót, senki be se lépjen,
muskátlis ablakon még csak be se nézzen!

Élünk dúvadként, testvértelen, árván,
nem vidul a lelkünk a gólyahír láttán,

virágnak, gyereknek nincs többé varázsa:
verje meg az Isten, ki sírunk megássa!…

Így akarom

Verjétek agyon
az igazmondókat,
fejszét ide,
széthasítani
az igazlátó koponyákat,
aki igazat mer szólni,
aki az igazat valóban látja:

– hiszen, aki itt
a jövőbe lát ma,
az úgyis vágyik
a megváltó halálra!

Hinni! Hinni!

Hinni, hinni, hinni
és a zászlót
lopva, titokban,
de tovább vinni… vinni… vinni!

(Alföldi Géza: *Végrendelet* című kötetből)

Felhívással és Kérelemmel fordulunk a Nemzeti Emigrációhoz

Az alábbi levelet kaptuk a Nagy Lajos Király Miskolci Bölcsész Egyesület bajbajutott egyetemétől a magyarságtudomány és őstörténelmünk fellegvárának fennmaradása és létkérdése ügyében. E páratlan jelentőségű segélymegnyilatkozás kérdésében kérelemmel fordulunk mindenkihez, hogy csatlakozzanak az alábbi kezdeményezéshez.

A rendkívüli helyzetre való tekintettel, megalakult egy segélybizottság, amely adományok gyűjtésével fog támogatást nyújtani az egyetem számára. A Bizottság vezetőségi tagjai között van Molnár Éva, Tomory Zsuzsa, és Herczeg Kálmán.

Több egyesület jelezte már, hogy minden erővel támogatják ezt a nemes lelkű munkát. A Bizottság minden adakozó nevét és címét továbbítja az egyetemnek, az adomány összegének megjelölésével. Az adományok kezelését Molnár Éva elvállalta és a Bankamerikán keresztül eljuttatja Dr. Gyárfás Ágneshez. Kérünk minden adományt US dollárban kiállítani Molnár Éva nevére és csatolni az adakozó nevét és pontos címét. Az adományt kérjük a következő címre beküldeni:

Éva Molnar,
17202 Jetton Rd,
CORNELIUS NC. 28031

Az így küldött adományozás előnye az, hogy a tejes összeg kezelési költsége csak egy százalékot tesz ki.

Köszönjük ezen nemzetmentő és jövőépítő munkában való részvételét. Hazánknak talán soha nem volt ilyen nagy szüksége erre.

Magyarságkutatás helyett lakópark

Kilakoltatják a Nagy Lajos Király Magánegyetemet miskolci székhelyéről. 2007 nyarán ki kell költözni abból a régi állami épületből, melyben miniszterelnöki rendelkezés értelmében működött, a hírek szerint lakópark épül a helyén. A HunHír.hu segítségére siet a bajba jutott oktatási műhelynek, és kér minden jóérzésű és hazája sorsát szívén viselő embert, hogy segítse a Miskolci Bölcsész Egyesület fennmaradását.

A Miskolci Bölcsész Egyesület Nagy Lajos Király Magánegyeteme az egyetlen magyarországi kiemelkedően közhasznú szervezet, amely nyíltan nemzeti érzelmű és felfogású oktatást folytat. Ezért képezik tanári karát azok a tudósok és kutatók, akik évtizedek óta tudományos igényességgel tárják fel a magyarság ősmúltját, történetét, nyelvét, egyetemes népi és nemzeti kultúráját, zenéjét, táncát és a világban elfoglalt helyét.

Az egyesület 1989-ben alakult, meghirdetve a háromlépcsős képzési formát: baccalaureatusi három éves képzését, magiszteri és Septem Artes Liberales színtű PhS képzéseit. Az iskola szellemisége és rendszere nagyon népszerű a magyarság előtt, s annak ellenére, hogy szinte sehol nem jelenik meg róla hirdetés, minden évben 3-4 száz hallgatóval tud működni. Magyarságtudomány, Lélektudomány (Pszichológia), Művészettörténet, Angol-Német nyelvtanár képzését szívesen veszik igénybe a tanulni vágyók.

A kis intézmény kezdetektől fogva sok nehézséggel küzdött, mert éppen szellemisége miatt szúrt szemet, pedig sem a tanári kar, sem a hallgatók nem politizálnak. Kizárólag a tudománynak szentelik életüket és a tudomány iránt érdeklődő különféle korosztályok oktatását tűzték zászlajukra.

Jelenleg kilakoltató végzés született az Egyesület ellen a Borsod-Abaúj-Zemplén megyei Bíróságon, ami azt jelenti, hogy 2007 nyarán ki kell költöznie abból a régi állami épületből, melyben miniszterelnöki rendelkezés értelmében működött. Az épületet ugyanis szeptember elején kezdik elbontani. No, nem azért mert bontásra szorul állapota miatt, hanem mert a hírek szerint lakópark épül a vasgyári környezetben.

Az említett miniszterelnöki intézkedést Németh Miklós hozta 1989-ben; ezt tiszteletben tartotta Antall József, Horn Gyula, Orbán Viktor, most azonban minden törvényes folyamatot megszakítva eladták a házat az egyesület feje fölött, az egyesület tudta nélkül úgy, hogy semmilyen elhelyezést nem biztosítanak. Németh Miklós szó szerint a következő rendelkezést hozta az 1989-ben kiadott alapító levelében, melyet Bodonyi Csaba neves építész, országgyűlési képviselőnek írt az alapítás tárgyában:

„.... a minisztérium, s személy szerint a miniszter nem tud Miskolcon, az ott működő régebbi egyetemen bölcsészkart létesíteni, mert ez több milliárd forintjába kerülne, s erre most nincs állami fedezet. Amennyiben azonban a bölcsészet iránti igény ilyen erős, létesüljön magánegyetem, amely állami épületegyüttesben, de állami támogatás nélkül működne". Németh Miklós szavainak érvényt szereztek, s az egyesület állami épületegyüttesben, karbantartásért, őrzésért helyet kapott, s valóban soha nem folyamodott állami támogatásért.

Jelenleg azonban a privatizációra hivatkozva sikerült megkaparintani 30 millió Ft-ért a 160 millió Ft-ot érő épületet egy ismeretlen KFT-nek (mely direkt az épület megvásárlására alakult), s már úgy tűnik, hogy az egyesület érdekeit semmiféle hazai jogszabály, vagy rendelkezés nem védi.

A HunHír.hu segítségére siet a bajba jutott oktatási műhelynek, és az interneten keresztül kér minden jóérzésű és hazája sorsát szívén viselő embert, hogy segítse a Miskolci Bölcsész Egyesület fennmaradását. Eddig a miskolciak révén összegyűlt 2 millió Ft, ami nagy biztonságot ad ugyan, de kevés egy oktatási intézmény elhelyezéséhez. Az idő sürget, ezért kérjük, segítsenek, ne hagyják elveszni a 18 éve működő és egybetartott nemzeti közösséget. Ha megérinti szívüket a nagyon-nagyon várt adakozás gondolata, küldjék adományaikat a következő bankszámlára:

10300002-25509977-00003285

Ha valaki az adója 1%-át ajánlaná fel, annak közöljük az alapítványi adószámunkat:

18410868-1-05

Az egyesület telefonszáma: 06-46-331-981

Ha felhívnak, a támogatáshoz csekket tudunk küldeni, ezzel is az egyesület számlájára érkezik be az összeg. (Saját adóazonosító számukat kérjük tüntessék fel.)

Nem milliókat várunk, sok kis adomány is előre viszi dolgunkat. Hálásan köszönjük minden nehéz helyzetünket megértő jószívű ember támogatását

Miskolci Bölcsész Egyesület Elnöksége nevében
Dr. Gyárfás Ágnes
HunHír.hu

SZITTYAKÜRT
A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA
Megjelenik minden hó 15-én
Tiszteletbeli főszerkesztő: MAJOR TIBOR
Főszerkesztő: DOBSZAY KÁROLY
Főmunkatárs: TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS
Olvasószerkesztő: PAUDITS ZOLTÁN
A Szerkesztőség e-mail címe: szittyakurt@yahoo.com
A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.
Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
Telefon: (06-1) 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Előfizetés: Magyarországon egy évre 3500 Ft, Egyes szám ára: 240 Ft
Külföldre előfizetés: Egy évre $ 50.00, Hungária Szabadságharcos Mozgalom P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.
ISSN 1215-5489

TILTOTT GYÜMÖLCS!

ELHALLGATOTT ÉS TILTOTT KÖNYVEK

Ksz. 60. DAVID IRVING
NÜRNBERG
AZ UTOLSÓ CSATA

A világtörténelem legvéresebb világnézeti háborújának utolsó aktusa az úgynevezett nürnbergi „háborús bűnösök" pere volt. A bécsi börtönből nemrég szabadult világhírű angol történés könyve első alkalommal ismerteti pártatlanul magyar nyelven a per lefolyását. A korábban még soha közzé nem tett naplókat és dokumentumokat felhasználva közvetlen közelről vizsgálja meg a huszadik század legjelentősebb perét, amely a történelmi tények alapján a jog és igazság szolgáltatás nyilvánvaló megcsúfolása volt.
Kemény borító. 407 oldal. Ára: 4300 Ft.

Ksz. 59. PATRICK J. BUCHANAN
A NYUGAT HALÁLA
(Hogyan veszélyezteti a kihaló népesség és a bevándorlók inváziója országunkat és civilizációnkat.)

A Nyugat haldoklik. Európában és az Egyesült Államokban egyre csökkennek a születési mutatók, amely a bevándorlással párosulva a világhatalomban végbemenő kataklizma-szerű változáshoz vezet, minthogy a bevándorlás minden nyugati országot és nemzetet eláraszt. Feltárja annak részleteit, hogyan tűnik el a Földről egy civilizáció, kultúra és erkölcsi rend. Időszerű, provokatív tanulmány.
Kemény borító. 297 oldal. Ára: 3500 Ft

Ksz. 58. DR. DAVID DUKE
ZSIDÓ SZUPREMÁCIZMUS
A ZSIDÓKÉRDÉS AMERIKAI SZEMMEL

A világ legolvasottabb anticionista könyve részletesen tárgyalja mindazokat a zsidókérdéssel kapcsolatos kérdéseket, amelyek a közvélemény érdeklődésének középpontjában állnak, és végzetesen uralják nemcsak korunk Amerikájának közéletét, de meghatározzák hazánk és a világpolitika alakulását is. A szerző az USA képviselőházának egykori tagja az európai népek és kultúrájuk fennmaradásáért küzdő politikusként vált világszerte ismertté. Az amerikai jobboldal meghatározó személyisége.
Kemény borító. 402 oldal. Ára: 3900 Ft

Ksz. 57. C. A. MACARTNEY
OKTÓBER TIZENÖTÖDIKE
(A modern Magyarország története 1929–1945. I–II. Rész)

Közel ötven év után jelent meg először magyarul a kiváló brit történész hatalmas, két kötetes (közel 1300 old.) főműve a Horthy-korszakról. A szerző számos alkalommal volt Magyarországon hosszabb-rövidebb ideig. Személyesen ismerte a korszak legtöbb magyar közéleti személyiségét és kitűnően megtanult magyarul. Nincs részletesebb vagy pártatlanabb mű sem magyar, sem idegen nyelven, amely tárgyilagosabban, elfogulatlanabbul ismertetné a Horthy-korszak történetét. A magyar modern történetírásban ismeretlen pártatlansága miatt mára e nélkülözhetetlen könyv „politikailag inkorrektté" vált.
Kemény borító. 1288 oldal. Ár: 9000 Ft

Ksz. 56. ROBERT LENSKI
A HOLOCAUST A TÖRVÉNYSZÉKEN
(Az Ernst Zündel-ügy)

Már húsz éve folyik a nagy holocaust-eretnek per. Jelenleg német földön a harmadik fordulót küzdik. A második fordulót Ernst Zündel, az eretnek, kiütéssel nyerte meg 1988-ban Torontóban. Most a holocausthívők a máglyát rakják Németországban, mert az eretneket meg kell égetni. Ez a könyv a második forduló kiütéses győzelmének lebilincselő krónikája, közel hatvan képpel, és a holocaustvallást megsemmisítő tanúvallomásokkal.
Kemény borító. 585 oldal. Ár: 3500 Ft.

Ksz. 52. NESTA H. WEBSTER
TITKOS TÁRSASÁGOK ÉS FELFORGATÓ MOZGALMAK

A titkos társaságok és felforgató mozgalmaknak nemzetközileg elismert legtekintélyesebb angol kutatójának alaposan dokumentált, tudományos igényű főműve a társadalmi és erkölcsi rend felforgatására törő baloldali mozgalmak és forradalmak folyamatát az első keresztény évszázadoktól nyomozza végig a Gnosztikusoktól az Orgyilkosok, a Templomosok, a zsidó kabbalisták és a Szabadkőművesek, illetve az Illuminátusok mozgalmain át a modern nyílt és titkos felforgató társaságokig.
Kemény borító. 506 oldal. Ár: 3200 Ft.

Ksz. 49. DAVID IRVING
FELKELÉS!
(Egy nemzet küzdelme: Magyarország 1956)

A szerző korunk legolvasottabb és legtöbb vitát keltő újraértékelő történésze. A több mint harminc, a valódi történelmet kutató, a tabutémákat is bátran tárgyaló művével világszerte kiérdemelte az olvasók tiszteletét. A magyar forradalomról írt korszakalkotó sikerkötete szenvedélyes vitákat váltott ki, külföldön és hazánkban egyaránt. Az első kiadás hatalmas sikere után ezrek véleményét összegezve a legjobb könyv 56-ról.
Kemény borító. 661 oldal. Ár: 4000 Ft.

Ksz. 18.
AQUINÓI SZENT TAMÁS
A TEOLÓGIA FOGLALATA
Első rész (1-119. kérdés)

A katolikus egyház legnagyobb hittudósának főműve az Egyház igazi, hamisítatlan, hivatalosan elfogadott teológiáját tartalmazza. Mégis e rendkívül fontos, évszázados mulasztást pótló, kitűnő magyar fordítás terjesztését az egyházba hatolt marxizmustól, liberalizmustól fertőzött kiválasztottak benítják, még a hirdetését sem vállalják kereszténynek álcázott lapjaikban.
Kemény borító, 841 oldal. Ár: 5400 Ft.

Ksz. 11. BARY JÓZSEF EMLÉKIRATAI
A TISZAESZLÁRI BŰNPER

A szerző a világszerte nagy érdeklődést kiváltó bűnpert megelőző vizsgálat vezetője volt. Alapműve először csak halála és a hátborzongató bűntény után 50 évvel jelenhetett meg. Visszaemlékezése részletesen ismerteti a vizsgálat és a per menetét, megdöbbentő fordulatait, eredményeit. A könyv külön értéke, hogy részletesen ismerteti a védelem érveit is, majd pontról pontra cáfolja azt a rideg tényekkel.
Kemény borító. 610 oldal. Ár: 3400 Ft.

Ksz. 31. FIALA FERENC
ZAVAROS ÉVEK

A legendás jobboldali újságíró és az utolsó jogfolytonos magyar kormány sajtófőnöke egy halálos ítélet és tizenegy év kommunista börtön után írta meg hazánk gyarmati körülmények közé süllyedésének időszakát 1945-től 1956-ig, és azt közvetlen megelőző zavaros évek történetét. Figyelmeztetjük az olvasót, hogy ez a könyv fel fogja zaklatni, úgy, ahogy könyv eddig soha!
Kartonált. 322 oldal. Ár: 1700 Ft.

Ksz. 21. BOSNYÁK ZOLTÁN
MAGYARORSZÁG ELZSIDÓSODÁSA

Ma, amikor Juda újabb kétmilliós nomád törzse bevándorlásáról és a hazai választások befolyásolásáról szól a nyílt titok, rendkívül tanulságos áttekinteni, hogy miként zsidósodott el hazánk és fővárosunk. A szerző a tények feltárásáért életével fizetett.
Kartonált. 223 oldal. Ár: 1600 Ft.

Ksz. 46. DR. NAGY SÁNDOR
A MAGYAR NÉP KIALAKULÁSÁNAK TÖRTÉNETE

Az őstörténeti irodalmunk egyik legfontosabb alapműve eddig többnyire csak az emigrációban volt ismert. A szerző az Árpád-kori 63 kötetnyi oklevélgyűjteményt feldolgozva írta meg népünk kialakulásának történetét.
A hatalmas mennyiségű oklevél alapján bizonyítja a magyar kultúra és a magyar nép nagymértékű sumér eredetét.
Kartonált. 316. oldal. Ár: 1700 Ft.

Ksz. 45. F. RODERICH-STOLTHEIM
A ZSIDÓ SIKER TITKA

Egy parányi, de mégis a leghatalmasabb nép sikere egyedülálló a népek történetében és ez sokak számára érthetetlen jelenség. A híres szerző egy életet szentelt annak, hogy fellebbentse a fátylat az elképesztő sikertörténet gazdasági, morális és társadalmi okairól. A kötet részletesen ismerteti a héberek gazdasági módszereit, üzleti praktikáit, amely a visszataszító erkölcsi felfogásukkal együtt biztosítja számukra a sikert. Ez a híres munka most jelent meg először magyarul.
Kartonált. 296 oldal. Ár: 1700 Ft.

Ksz. 44. ANONYMUS
A TILTOTT IGAZSÁG

A német szerző névtelenül kényszerült megjelentetni tanulmányát, mert Németországban és számos más diktatúrában törvény tiltja a huszadik század legnagyobb történelmi csalása körüli legújabb kutatások eredményeinek ismertetését. Érvei elsöprők, tucatnyi bizonyítéka pedig minden vitán felüliek. A tanulmány egyszerűen szenzációs.
Kartonált, 81 oldal. Ár: 650 Ft.

Ksz. 42. KOÓS KÁLMÁN
VOLTUNK, VAGYUNK, LESZÜNK

Történelmünk legtöbbet vitatott és erős érzelmeket kiváltó politikai mozgalma a Hungarista Mozgalom volt, de mégis a köztudat ismeretei erről tárgyról a leghiányosabbak. A szerző szigorú tárgyilagossága törekedve, érzelmektől elvonatkoztatva ismerteti a mozgalom történetét. Részletesen vizsgálja azt a társadalmi és politikai helyzetet, amely előidézte a magyar történelem legnagyobb és legsikeresebb radikális nemzeti mozgalmát, a Hungarista Mozgalmat.
Kartonált. 341 oldal. Ár: 1700 Ft.

Ksz. 41. DÖVÉNYI NAGY LAJOS
TARNOPOLBÓL INDULT EL...

Ez a legendás hírű regény bemutatja a zsidóság térfoglalását és viszonyát a magyarsághoz egy bebepakodó, házaló galiciáner szédítő sikerein keresztül, a magyar történelem tragikus korának történetébe helyezve, kiváló irodalmi szinten. Az írót ezért a nagyszerű remekműért életfogytiglani börtönre ítélték.
Kemény borító. 867 oldal. Ár: 4800 Ft.

Ksz. 36. MARSCHALKÓ LAJOS
VILÁGHÓDÍTÓK
(Az igazi háborús bűnösök)

Nincs a magyar politikai irodalomnak még egy könyve, amely akkora világsikert aratott volna, mint a kiváló magyar jobboldali újságíró főműve. Három angol, két török, spanyol, arab stb. és fél tucat magyar emigrációs kiadás után végre ti kezébe az olvasó az első hivatalos hazai kiadást. Minden sora elevenbe vág.
Kartonált. 363 oldal. Ár: 1800 Ft.

Ksz. 34. TORMAY CÉCILE
BUJDOSÓ KÖNYV I-II. köt.

A magyar irodalom legjelentősebb írónőjének hatalmas világsikert aratott maradandó műve megrendítő, személyes beszámoló a történelmi Magyarország összeomlásáról és az 1918-19-es zsidó-bolsevik forradalmakról. A nemzetközileg elismert írónő ezzel a könyvével vált „fekete báránnyá" irodalmunkban. A könyv több mint hatvan év után most jelent meg először hivatalos hazai kiadásban.
Kemény borító. 501 oldal. Ár: 3500 Ft.

Ksz. 50. DAVID IRVING
APOKALIPSZIS 1945.
DREZDA ELPUSZTÍTÁSA

1945. február 13-áról virradó éjjel Sztálin demokrata szövetségesei Drezda bombázásával az európai történelem legnagyobb tömeggyilkosságát hajtották végre. Ez a barbár gonosztett még a Hirosimára ledobott atombomba borzalmait és áldozatai számát is felülmúlta. Irving beszámolója percről percre, óráról órára mondja el e páratlan tragédia borzalmait és tárja fel annak történelmi hátterét. Tényekkel bizonyítja, hogy a bombázás célja a civil lakosság körében elérhető legnagyobb pusztítás volt.
Kemény borító. 344 oldal. Ár: 3500 Ft.

Ksz. 29. SZÁLASI FERENC
HUNGARIZMUS I. A CÉL

A Nemzetvezetőnek lehet az olvasó ellensége vagy híve, szeretheti vagy gyűlölheti, de ha méltó akar lenni emberi mivoltához, és ha csak egy szikrányi igazságérzet él benne, nem alkothat ítéletet a magyar történelem máig ható legnagyobb nemzeti mozgalmáról és Vezéréről pusztán ellenségei gyűlöletteljes torz tükrén keresztül. Ne elégedjen meg kevesebbel, mint a tiszta igazsággal! A dokumentumkötet tartalmazza a Nemzetvezető valamennyi alapvető tanulmányát és főbb beszédeit.
Kemény borító. 344 oldal. Ár: 2500 Ft.

Ksz. 28. ULICK VARANGE
IMPERIUM
A történelem és a politika filozófiája

A szerző az amerikai születésű Francis Parker Yockey, Amerika és Nyugat-Európa radikális jobboldalának eszmeiségét máig meghatározó gondolkodó volt. 1948-ban Spengler nyomdokán, drámai hangvételű, profetikus művében a hanyatló európai ember és kultúra megmentését kísérelte meg. Ez a nagyszerű, lenyűgözően inspiráló könyv méltán a radikális jobboldal Bibliájaként ismert.
Kartonált. 611 oldal. Ár: 2700 Ft.

LENI RIEFENSTAHL
OLIMPIA
Ksz. 5.
I. RÉSZ – A NÉPEK ÜNNEPE
Ksz. 6.
II. RÉSZ – A SZÉPSÉG ÜNNEPE

Ez a mély benyomást keltő film több mint félévszázad után is bámulatba ejti lélegzetelállító jeleneteivel a nézőt. Mindmáig ez a legjelentősebb sportfilm, amely az 1936-os berlini XI. Olimpiai Játékokat mutatja be, a világ ifjúságának tiszteletére és dicsőségére dedikálva.
Eredeti német hang, magyar felirat.
I. rész 115 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.
II. rész 89 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

LENI RIEFENSTAHL
A HIT GYŐZELME
Az 1933-as Birodalmi Pártnapok filmje

Leni Riefestahlt sokáig elveszettnek hitt első mestertműve, A hit győzelme volt az első, amelyben új eszközöket alkalmazott és sajátos eljárásokat fejlesztett ki, hogy a nézőt áthassa a milliókat lelkesítő mozgalom szellemisége. A film nagyban hasonló a későbbi Akarat diadala felépítéséhez. A hit győzelme mély bepillantást nyújt a nemzetiszocialista világnézetet átható hit és hősiesség ma már szinte ismeretlen, de ma is tiszteletet keltő és magával ragadó szellemébe.
Eredeti német hang, magyar felirat.
Fekete-fehér. 82 perc
Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

Ksz. 7. TED PIKE
A MÁSIK IZRAEL

Ez a keresztény társadalmat álmából felrázó dokumentumfilm hiteles zsidó források alapján bizonyítja, hogy létezik egy tendencia, amely a „kiválasztott népet" hazánk és az egész világ urává törekszik tenni. A kamera által a néző eljut a féltig titkos zsidó iratokhoz, amelyek állatoknak tekintik a nem zsidókat és esküvel fogadják a felettük való uralmat. Ez egy olyan dokumentumfilm, amit minden kereszténynek látnia kell. Színes 60 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

Ksz. 4. LENI RIEFENSTAHL
AZ AKARAT DIADALA
(A nemzetiszocializmus igaz szelleme)

A világhírű filmrendező dokumentumfilmje az 1934-es Nemzetiszocialista Pártnapokról világszerte elismert, mint a filmművészet utolérhetetlen, lenyűgöző remekműve. A művészet egyedülállóan sajátos, ragyogó technikával hűen tárja elénk Hitler történelmi egyénisége által meghatározott Mozgalom szellemiségét, amely megnyerte milliók tiszteletét, szeretetét és odaadását. A digitálisan felújított új DVD-kiadás minden korábbi változatnál kiválóbb minőségben nyűgözi le a nézőt. 113 perc.
Eredeti német hang, magyar felirat.
Ár: VHS 2500 Ft. DVD 4000 Ft.

NAPFÉNYRE KERÜLT AZ IGAZSÁG!!!
LELEPLEZTÉK AZ AUSCHWITZI CSALÁST!!!
Ksz. 1.
DAVID COLE INTERJÚJA
FRANCISZEK PIPERREL
AUSCHWITZ SOKKOLÓ TANÚSÁGA!
ÁMÍTÁS ÉS VALÓSÁG!
MINDEN IDŐK LEGMEGDÖBBENTŐBB DOKUMENTUMFILMJE

Lásd, halljad és győződj meg magad! Milyen történelmi tények alapján tagadják a világ legképzettebb zsidó és nem zsidó történészei az auschwitzi gyilkos gázkamrák létét. Igen, ez az a dokumentumfilm, amit feljelenteni többször is lehet, de megcáfolni egyszer sem!
VHS. Színes. 60 perc. Ár: 2350 Ft.

ELRABOLT ORSZÁGRÉSZEINK ÉS VÉREINK VISSZACSATOLÁSÁNAK HATALMAS FILMDOKUMENTUMAI

Ksz. 2.
ÉSZAK FELÉ!
Készült: 1938-ban. 60 perc
DÉL FELÉ!
Készült: 1941-ben. 25 perc
Ez a két film együtt
Ksz. 3.
KELET FELÉ!
Készült: 1940-ben. 90 perc
Fekete-fehér

Ez a dokumentumsorozat örök tanúbizonyság az elrabolt országrészek népének végtelenül boldog, önfeledt szabad akaratnyilvánításáról. Egyben felidézi azokat a felejthetetlenül örömkönnyekben úszó napokat, amelyek újra eljövetelére minden igaz magyar vár, melyről lemondani nem tud és nem is akar, mert őseink kihullt vére és emléke kötelez.
Ár: VHS 2350 Ft. darabja,
DVD 4000 Ft darabja

A könyvek és videók megrendelhetők postai utánvétellel: **GEDE TESTVÉREK BT.** 1385 Bp. 62, Pf. 849. Tel.: 349-4552. E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Szintén beszerezhetők személyesen a kiadó telephelyén: Budapest, XIII. ker., Hollán Ernő u. 37. (földszint), valamint kaphatók minden jobb nemzeti könyvterjesztőnél.